

ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1913

Handwritten note in purple ink at the top center of the page.

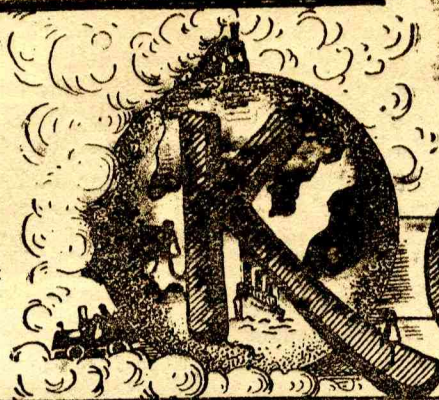
روزنامه
روزنامه

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
خریستو لادیقا
محل ادارہ سی :
مطبعہ یوکساک قادیوم نومبر ۳

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Ν. ΛΩΡΙΔΑΣ

ΠΡΟΝΟΜ. ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡ. ΛΑΔΙΚΑΣ

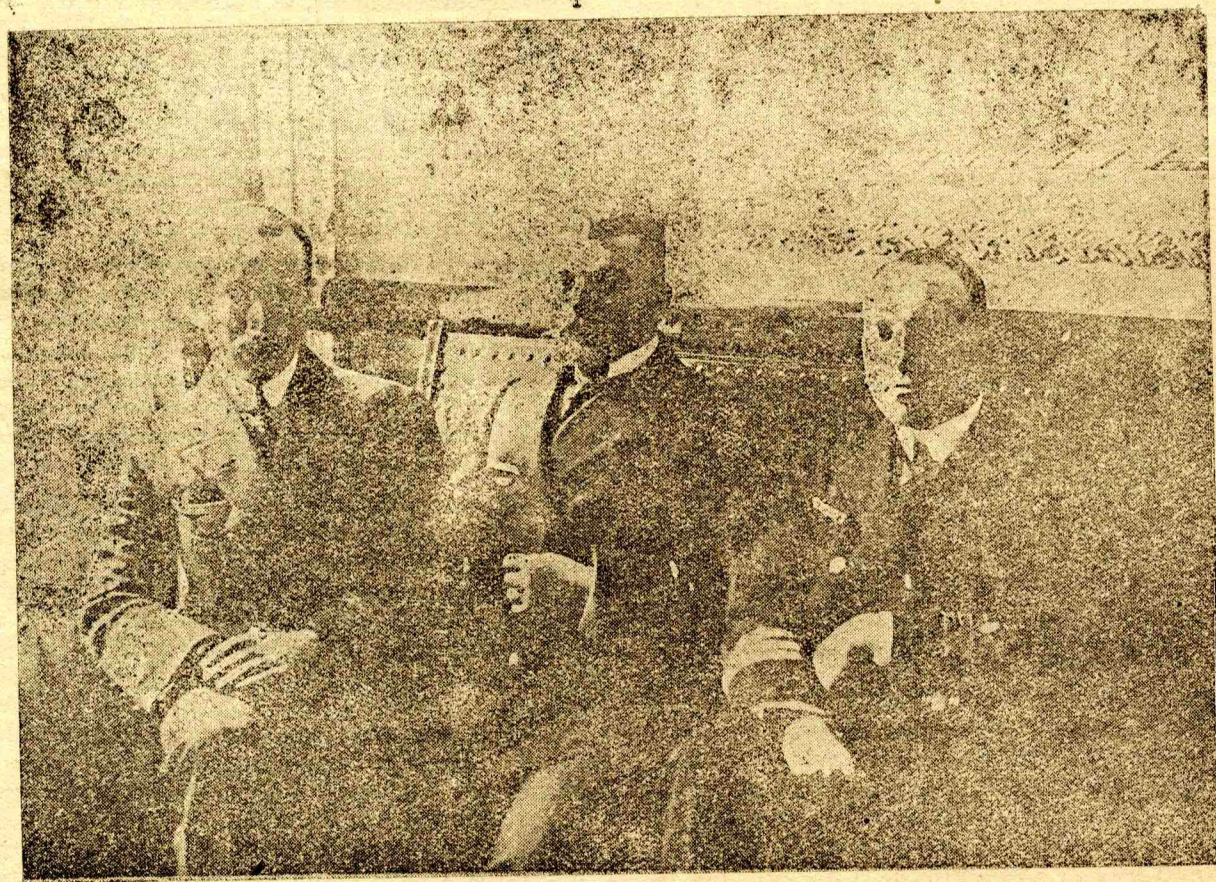
ΚΟΞΙΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΑΡΙΘ. 14

Δεξιά ο κ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ, αριστερά ο κ. ΠΑΣΠΑΤΗΣ

Ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ «Ἀβέρωφ.»

Ἐν τῷ μέσῳ ὁ διοικητὴς τῆς ἐλληνικῆς ναυτικῆς μοίρας κ. ΚΑΚΟΥΛΙΑΔΗΣ

ΗΣΙΟΔΟΣ

Ἀπὸ τὴν Θεογονίαν.

[στίχ. 507 — 537]

Ὁ Ἰαπετός παντρεύεται τοῦ Ὀκεανοῦ τὴν κόρη
Κλεμένη, ποῦ πεντάμορφα τὰ πόδια της ἀστράφτουν.
Κι αὐτὴ τὸν Ἄτλαντα γεννᾷ ποῦ ἔχει περίσσια γνῶση.
Τὸν καυχησιάρη γέννησε Μενότιο καὶ πάλι
τὸν Προμηθέα τὸν λαμπρὸ στὶς σκέψεις καὶ πανούργο.
Καὶ τὸν ἀστόχαστο γεννᾷ κατόπι Ἐπιμηθέα,
αὐτὸν ὅπου ἔγιν' ἡ ἀρχὴ κακομοιριάς στοὺς ἄντρες
τοὺς σιτοφάγους· γιατί αὐτὸς ἀπὸ τὸν Δία ἔδεδεχθη
τὴν πρώτη ποῦ ἔπλασε ὄμορφη παρθένα, γιὰ γυναῖκα.
Τὸν ὕβριστὴ Μενότιο στὸ Ἔρεβος τὸν στέλνει,
μὲ καπνογόρη κεραυνὸ χιτυπώντας τον ὁ Δίας,
ὁ δυνατόφωνος γιατί πολλές εἶχε ἁμαρτίες
καὶ καυχησιάρης ἦτανε γιὰ τὴν παλληκαριά του.
Σ' ἀνάγκη πάλι ἀνίκητη δουλεύοντας ὁ Ἄτλας
τὸν διάπλατο τὸν οὐρανὸ κρατᾷ στὴς γῆς τὴν ἀκρη
— πὸ πέρα ποῦ οἱ γλυκίλλες φυλάγουν Ἐσπερίδες —
ὄρθος μὲ τὸ κεφάλι του καὶ τὰ γερὰ του χέρια·
γιατί μιὰ τέτοια ἐμοίρασε σ' αὐτὸν ὁ Δίας μοῖρα.
Καὶ μ' ἄσπαστα καὶ θλιβερὰ στὸ στύλον περασμένα
χιτυπώντας τὰ γερὰ δεσμὰ τὸν Προμηθέα δένει,
ποῦ εἶχε πανούργα τὴ βουλή. Καὶ στέλνει κατ' αὐτόνα
μεγαλοφίτερου· ἀετὸ τὸ ἀδίκατό του σκότι
νὰ τρώγῃ, μὰ ξανάγεινε κάθε νυχτιὰ τὸ μέρος
ποῦ τὸ μεγαλοφτέρουγο πουλὶ τὴ μέρα τρώγει.
Μὰ τὸ πουλὶ τὸ σκότωσε τῆς ὄμορφης Ἄλκμήνης
ὁ γιὸς ὁ χεροδύναμος· κι ὁ Ἡρακλῆς γλυτώνει
τὸν Προμηθέα ἀπ' τὸ πάθημα κι ἀπ' οὐς λύπες σώζει.
Μὰ ἔχι χαρὶς νὰ βούλεται κι ὁ Δίας ποῦ βασιλεύει
στὸν οὐρανὸν ὁ Ὀλύμπιος, τοῦ θηβογεννημένου
γιὰ νὰν' ἡ δόξα τοῦ Ἡρακλῆ κι ἀπ' ὅ, τι πρῶτα θάταν
ἀκόμα μεγαλύτερη στὴ γῆ, ποῦ τρέφει τόσοι!
Τέτοια λοιπὸν λογιζόντας ὁ Δίας τὸ γιό του ἔτιμα,
τὸν δεχτυλοδειχτιόμενο καὶ παῖτι τὴν ὀργή του.
Τί τοῦ κρατοῦσε μάνητα γιατί κι ὁ Προμηθέας
μὲ τὸ μεγαλοδύναμο τοῦ Κρόνου γιὸ στὴ γνῶση
ἐδείχνονταν ἰσόπολος. Γιατί σὰν στὴ Μυκῶνῃ
οἱ θεοὶ κι οἱ ἄνθρωποι σὰ φίλοι συμφωνοῦσαν
τὸ τί τιμὴ θὰ νάχουνε σφάζοντες μέγα βῆδι.
ὁ Προμηθέας μὲ προθυμίᾳ ζητώντας νὰ γέλαση
τοῦ Δία τὸ νοῦ, τοῦ πρόσφερε τὴν ἐκλογὴ νὰ κάμῃ.

Α. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ.

ΑΠὸ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ

Ἡ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

(Συνέχεια)

Ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τῆς Ἱερσίας τῇ 1η 9]βρίου τοῦ ἔτους 778
ἡ Εἰρήνη εἰσῆλθεν εἰς τὴν θεοφύλακτον πόλιν· ἡ ἐκ τῆς Ἱερσίας
προπομπὴ αὐτῆς ἦτο πατηγυριή· τὸ βασιλικὸν πλοῖον ἐπὶ τοῦ
ὁποῦ ἐπέβαιναν ἡ μελλόνυμφος Βασίλισ, συνάδενον βασιλικὴ
δόρυμνος ἐστολισμένον διὰ πολυτίμων μεταξωτῶν ὑφασμάτων
«ση ἰσοῦ, παλλίους» καὶ ἄλλας τὰς ἐπισημοτέρας τῆς αὐτο-

κρατορικῆς αὐτῆς, ἄπειρα δὲ ἰδιωτικὰ χελάνδια πλήρη ἐνθουσιῶν
τος λαοῦ παρηκολούθουν τὴν πομπήν. Εἰς τὴν πόλιν τοῦ ἁγίου
Εὐδυσίου, παρὰ τὴν ἀποβάθραν τῆς ὁποίας ἐξῆλθεν ἡ Εἰρήνη, ὑ-
ποδοχὴ ἔκτακτος ἀνέμενον αὐτήν. Αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταν-
τῖνος ὁ διίδοχος καὶ μνηστῆρ Ἀέων, οἱ Αὐτοκρατορικοὶ Πρίγκη-
πες Χριστόφορος καὶ Νικηφόρος, οἱ Καίσαρες, Νικήτας ὁ Νοβελ-
λαίμος, ὁ Ἄνθιμος καὶ ὁ Εὐδόκιμος, οἱ Συγκλητικοὶ καὶ οἱ Πα-
τρίκιοι μετὰ τῶν συζύγων αὐτῶν ἐλθόντες εἰς προῦπάντησιν αὐ-
τῆς συνάδενον μέχρι τοῦ ἱεροῦ Πολατίου ἐν μέσῳ τῶν ἀτελευτή-
των ἐπευφημῶν τοῦ συρρέοντος ἀπείρου λαοῦ.

Ἡ βασίλισσα τῶν πόλεων ἐπανηγύριζε ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῆς
μελλούσης Βασίλισσας αὐτῆς. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐν τῷ περικαλλε-
στάτῳ ἀνακτορικῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τοῦ Φάρου ἐνώπιον τῆς βα-
σιλικῆς οἰκογενείας ἐτελέσθησιν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Νικήτα οἱ
ἐπίσημοι ἀρραβῶνες «τὰ σπόνζα» καὶ ἀμέσως ἤρξισαν αἱ προτοι-
μασίαι διὰ τὸν γάμον· μετ' ὀλίγας δὲ ἑβδομάδας τῇ 18 10]βρίου
εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Τρικλίνο τοῦ Αὔγουστίνου ἐνώπιον τῶν με-
γιστῶν τοῦ Κράτους, οἱ δύο βασίλεις ὅ τε Κωνσταντῖνος καὶ ὁ
εἰς τὴν βασιλείαν ἤδη καθιστωμένος Ἀέων μετὰ τοῦ Πατριάρ-
χου ἔστησαν τὴν Νέα ν Α ὕ γ ο ὕ σ τ α. Αὐτοὶ οἱ Βασίλεις ἀ-
φαιρέσαντες τὸν περικαλύπτοντα τὸ περικαλλὲς πρόσωπον τῆς Ἀ-
θηναίας κόρης πέπλον, «τὸ μαφόριον» ἐνέδυσαν τὴν βασιλικὴν
χλαμύδα εὐλογήθεισαν ἤδη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, «καὶ φιλώνου-
σιν αὐτὴν αὐτοὶ» Ἐπειτα ἐπέθηκον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς τὸ τό-
σον ἐπίφθονον διάδημα, τὸ πολυπόθητον μ ο δ ἰ ο λ ο ν καὶ με-
τὰ ταῦτα ἀνήρτησαν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐκ πολυτίμων λίθων «πρεπεν-
δούλια» Ἀφοῦ δὲ ἐκαθίσθη ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς θρόνου, ἀπαθῆς
κατὰ τὸ ἔθος, ὁμοίᾳ πρὸς ἀναυδὸν θεότητα, ἐπηκολούθησεν ἡ
τελετὴ τοῦ προσκυνήματος· οἱ ἀνώτατοι λειτουργοὶ, Μάγιστροι,
Πατρίκιοι, Συγκλητικοὶ, Πρωτοπαθάρσιοι, Στάτωρες, Κόμητες,
Σιλεντάριοι, Κονδιδάται, Σκρίβαντες, Πρωτοασχητοὶ, Βασίττες
Μανδάτορες καὶ λοιποὶ ἐνδεδυμένοι ἀναλόγως τοῦ ἀξιώματός των
τὰς ἐπίσημους στολάς των, τοὺς χρυσοκεντήτους καὶ διαλίθους,
«Ἀώρους», τὰ ἐκ πορφύρας καὶ χρυσοῦ διηνητισμένα «καμισία»,
τὰς χρυσοπάστους χλαμύδας, τὰ χρυσόταβλα χλανίδια, τὰ ἐκ λινοῦ
«σαβάνια» τὰ χρυσὰ «μανίκια», τὰ ἀργυροκέντητα «κοντομάνικα»
τὰ χρυσὰ πυραγάνδια καὶ τὰ «φουνδάτια» χλανίδια, τὰ ὄξια, τὰ
«σπέκια» καὶ τὰ λοιπὰ πολυτίμημα καὶ πολυποικίλα ἱμάτια παρερ-
χόμενοι κατὰ τάξεις «βῆλα» ἑγονυπέτουν εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι
τὰ δύο γόνατα τῆς νέας Αὐγουστίνου καὶ τοῦ Βασιλέως ἐπευχόμενοι
«πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς χρόνους».

Προσῆλθον ἔπειτα αἱ νέες ὄπισθεν τοῦ παραπτεῖσματος ἀνα-
μένουσαι ἐπιφανέστατοι τῶν Κυριῶν αἱ Ζωστοί, Πατρίκιοι, Πρω-
τοπαθάρσιοι, Ὑπάτιοι, Στρατήριοι, Σιλεντάριοι, Μανδα-
τόριοι, Κομήτισσαι, Τριβούνισσαι καὶ αἱ λοιπαὶ ἐπίσημοι Κυ-
ριοὶ τῆς Αὐλῆς, αἱ ὁποῖαι προσκύνουν ἐπίσης τὰ δύο γόνατα
τῶν Ἀνάκτων καὶ τῆς Αὐγουστίνου κατὰ τὸ ἐπίσημον πρωτόκολ-
λον. Ἡ νέα Αὐγουστίνου ἔδει νὰ χαιρετισθῇ καὶ τὸ ὑπήκοον πρὸς τοῦτο
ἐξῆλθεν εἰς τὸ ἡλιακὸν τοῦ Τρικλίνου τῶν 19 Ἀκουβίτων ἀνευ
περικαλύμματος φέρουσα τὸ βασιλικὸν στέμμα καὶ ἔστη πρὸ τοῦ
κάτωθεν συνηθροισμένου ἀπείρου λαοῦ, ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ ὁποῦ
ὑπῆρξε μέγιστος πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς παραστήματος καὶ τῆς
ἐξόχου καλλονῆς, τῆς ἀπαστραυτοῦσης· ἐκ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν πο-
λυτίμων λίθων περικαλλοῦς Ἡγεμονίδος. Ἀπὸ μυθίων στομάτων
ἀντήχησαν τότε αἱ φωναὶ «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος», ἐνῶ ταυτοχρόνως
τὰ «οκῆπτρα, τὰ σκεῦη, τὰ ἰάβαρα καὶ τὰ βάρδια» ἔκλινον πρὸς
τὴν γῆν εἰς ἐνδειξιν προσκυνήσεως καὶ χαιρετισμοῦ.

Εὐθὺς ἀμέσως οἱ ψάλλται ἀμφοτέρων τῶν μερῶν (Βενέτων
καὶ Πρασιῶν) ἔφαλλον εἶδος δοξολογίας πρὸς τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ
ἐπισήμῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ τοῦ λαοῦ ἐκάστοτε ἐπαναλαμβάνοντες ἐκά-
στην τροφήν ὡς εἶης:

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, ἐν ἀνθρώποις
εὐδοκίᾳ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, Κυρία, ἡ μεγάλη, αὕτη ἡ ἡμέρα τῆς ζωῆς
τῶν Ρωμαίων· ἡ ὑμῶν ἡ χαρὰ καὶ ἡ δόξα τοῦ Κόσμου, ἐν ἧ καὶ τὸ
στέφος τῆς βασιλείας τῆς κορυφῆ σου» ἀξίως περιετέθη, Δόξα Θεῷ
τῷ δεσπότη πάντων. Δόξα Θεῷ τῷ ἀνοδείξαντι Σὲ Βασίλισσαν.

Δόξα Θεῷ τῷ στέφανι τὴν κορυφὴν Σου. Δόξα Θεῷ τῷ εὐδοκί-
σανι οὕτως, ἀλλ' ὁ στέφανος Σε φιλάξει Σε εἰς πλήθη χρόνων ἐν
τῇ πορφύρᾳ εἰς δόξαν καὶ ἀνέγερσιν τῶν Ρωμαίων. Εἰσάκουσον
ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ».

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

MAURICE BARRES

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ Εἰς τὸν Δὸν Ζουάν

Μίαν ἡμέραν μέσα ἀπὸ τοὺς καινοκούς δρόμους τῆς Σεβίλλης, τοὺς
τόσον φαιδρὸς καιγεμάτους ἀπὸ ὠριότητα ἢ ὁποῖα ἀπεξηράσθη καὶ πα-
ρασύρει τὸν ἄνθρωπον, ὅπως ὁ ρυθμὸς τῶν κροτάλων τῶν χορευτῶν μέ-
σα ἀπὸ τοὺς δρόμους, ποὺ εὐωδιάζουν ἀπὸ τὰ γραφάλα τὰ καρφωμένα
εἰς τὴν κόμην τῶν γυναικῶν, μετέβαινα εἰς τὸ «Νοσοκομεῖον τῆς Χάρι-
τος».

Ἀφοῦ ἐπέγρασα μίαν ἀδὴν σκιασμένην ἀπὸ μερικὰ δένδρα καὶ δρο-
σιζομένην ἀπὸ δεξαμενὴν μαρμαρινὴν εἰσῆλθα εἰς τὸν ναῖσκον. Τόσον ἦτο
σκοτεινὰ ἐκεῖ ὥστε μόλις διέκρινα μίαν γυναῖκα σκεπασμένην μὲ μακρὰν
μαύρην καλύπτραν, ἣ ὁποῖα ἐφιθύριζεν εἰς ἕνα παπᾶν τὰ ἄμαρτήματά της
τὰ παθητικὰ της ἄμαρτήματα.

Μία καλόγρια μὲ ἔδειξεν μίαν εἰκόνα τὰ «Δύο πτώματα καταφαγα-
μένα ἀπὸ σκουλήκια» τὸ διάσημον καὶ φρικτὸν ἔργον τοῦ Βαλδῆς Λεάλ.

Ἀφοῦ ἔσυρεν ἐπιθετικῶς ἕνα παραπέτασμα τὸ φῶς ἔπεσεν αἴφνης ἐπὶ
τῆς θεατρικῆς εἰκόνης καὶ εἶδα μὲ τὰ φρικτὰ τῆς ἀποσυνθέσεως χρώμα-
τα, ἕνα πτώμα ἐπισκόπου καὶ ἕνα πτώμα βασιλέως ἐνδύμενα μὲ τὰ σάβα-
νά των, μὲ ἀκάλυπτον μόνον τὸ πρόσωπον, ὅπου ἐγεννῶντο ἀπειροὶ σκώ-
ληκες. Εἰς τὸ βάθος κάποιος σωρὸς κρανίων, ἄνωθεν ἢ μυστηριώδους ζυ-
γάρια τοῦ καθολικισμοῦ, ὅπου ζυγίζονται τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλατ-
τώματα ἔπειτα ἐπὶ τοῦ ὅλου ἢ ἐπιγραφὴ: «Τέλος τῆς δόξης τοῦ κόσμου»
«Εἶναι εἰκὼν ποῦ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ χωρὶς νὰ φράξῃ τὴν μύτη του
ἔλεγεν ὁ Μουζιλλος. Εἶναι γνωστὴ διότι ἔχει χαραχθῆ εἰς τὴν ἱστορίαν
τοῦ Σάουλ Μπλάν, ἀλλὰ ποῖος τὴν παρήγγειλεν εἰς τὸν Βαλδῆς Λεάλ; Λε-
πτομέρεια, ἣ ὁποῖα προξενεὶ βαθεῖας σκέψεις: Ὁ ἐρασιτέχνης ὁ ὁποῖος
ἠθέλησε τὴν ζωγραφίαν αὐτήν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐνέπνευσε καὶ τὴν ἐπλήρω-
σεν εἶναι ὁ Δὸν Ζουάν, ὁ διάσημος Δὸν Ζουάν τοῦ Μολιέρου, τοῦ Βέρωνος
τοῦ Μόζαρτ, τῶν χιλίων καὶ τριῶν γυναικῶν».

Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν Σιβίλλην, κατὰ τὸν δέκατον ἔβδομον αἰῶ-
να, ἔζησε κάποιος ἰσχυρὸς γυναικοθήρας, ὁ Δὸν Μιγουέλ Μανάρα Βιτσην
τέλλο δὲ Λέκα, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ἐρωτικὴν του φρενιτι-
δα, ἔδολοφῆνεν ἄνθρώπους καὶ ἔκαμε νὰ κλαύσουν ὅλαι αἱ γυναῖκες,
λιπόθυμοι εἰς τὰς ἐρωτοτροπίας του. Ἡ ὠριότης του, οἱ ἐρωτῆς του καὶ
τὸ εὐμετάβλητον τῆς καρδίας του ἀπὸ τότε ἔγιναν γνωστότατα εἰς ὅλον
τὸν κόσμον καὶ νεκρὸς ἀκόμη ταράσσει εἰσέτι, διότι ἀπὸ τὰς περιπετειᾶς
του οἱ ποιητὰὶ ἐξέμωσαν τὸν Δὸν Ζουάν.

Ἄμα εἶδεν ἕν ἄπιστον ὄραμα, εἶδεν εἰς ὄνειρον τὴν κηδεῖαν του καὶ
τὸ πτώμα του, περιέπεσεν εἰς μετάνοιαν καὶ παρεκάλει νὰ γείνη δεκτὸς
εἰς τὸ τάγμα «τῆς Χάριτος» (Caridad). Ἦμποροῦμεν μάλιστα νὰ εἴπωμεν
ὅτι διοργάνωσε τὸ σωματεῖον αὐτό. Ἔχει σκοπὸν νὰ βοηθῇ τοὺς καταδι-
κασμένους εἰς θάνατον κατὰ τὰς τελευταίας ἀγρυπνίας, νὰ τοὺς συνοδεύῃ
μέχρι τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς των καὶ νὰ περισυλλέγῃ τὰ σώματά των,
τὰ ὁποῖα ἕως τότε ἀφήνοντο βορᾶ τῶν θηρίων. Ἄνθρωποι πάσης τάξεως
ἀποτελοῦσι τὸ τάγμα τοῦτο· μεγάλοι ἄρχοντες φέρουν εἰς τοὺς ὄμους των
τοὺς κρεμισμένους καὶ ἀποκεφαλισθέντας διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ ὁ κανονι-
σμός· ὁ γραφεὶς ἄπ' τὸν Δὸν Μιγουέλ.

Χαρακτηριστικὸν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς βιογραφίας τοῦ πρωτοπόου
Δὸν Ζουάν εἶναι ὅτι αὐτὸς παρήγγειλεν εἰς τὸν Βαλδῆς Λεάλ τὴν εἰκόνα
αὐτήν τῶν «Δύο πτωμάτων». Οὐδὲμία περὶ τούτου ὑπάρχει ἀμφιβολία ἄ-
φοδὸς σώζεται σχετικὸν αὐτόγραφόν του. Πόσον φῶς ρίπτει τὸ βιβλίον τοῦ
το τῶν λογαριασμῶν ἐπὶ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ μεγάλου τούτου
ἐρωτοπαθοῦς!

Ὅτι ὁ Δὸν Ζουάν εἶχε τοιαύτας φαντασιοπληξίας δὲν μὲ ἐκλήττει. Με-
ρικοὶ τρόμοι προσελκύουν τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων τὰ νεύρα ἐξησθῆ-
νησαν πολλοὶ τρόποι συγκινήσεως. Οἱ τρόμοι οὗτοι τοὺς ἐξάγουν ἀπὸ τὴν
ἀνίαν των, ἐξεγείρουν τὴν εὐαίσθησίαν των, ἣ ὁποῖα ἔχει κορεσθῆ εἰς ἄλ-
λα σημεῖα. Ἡ ἡδονὴ καὶ ὁ θάνατος, μία ἐρωμένη, ἕνα σκελετός, εἶναι
αἱ μόναι σοβαρὰί πηγαὶ διὰ νὰ κινήσουν τὴν ἀτυχῆ ἀνθρωπίνην μηχανήν.
Καὶ πάλιν πολὺ εὐκολα ἀποκοιμᾶται κανεὶς πλησίον των!

Πολλοὶ εἶναι κατὰ τοὺς θρόλους τῶν αἰώνων οἱ χορτασμένοι αὐτοὶ
ἐκ τῶν ἡδονῶν, οἱ ὁποῖοι, μεθύουν μὲ τὴν φρίκην. Ὅταν ὁ Δὸν Ζουάν
τῆς Σεβίλλης παρήγγειλεν εἰς τὸν Βαλδῆς νὰ ἀνοῖξῃ τὰ νεκρὰ πτώματα κα-
ποιος Γάλλος, ἔχων τὴν ἰδίαν παράφορον καὶ τραγικὴν φλόγα, ὁ Ρανσέ,
παρῆστη εἰς θέαμα ἀκόμη πλέον πένθιμον. Ἐ'Ανερχόμενος κατ' εὐθείαν
εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς δουλείας τοῦ Μοναχῶν, ὅπου τοῦ ἐπετρέπετο νὰ
εἰσέρχεται εἰς πᾶσαν ὥραν, ἀντι τῶν ἀπολαύσεων τὰς ὁποίας ἠλίχιζε νὰ
εὖρη εἶδε πρὸ αὐτοῦ ἀμέσως ἕν φέρετρον καὶ θεμελιωμένην ἐπ' αὐτοῦ τὴν
καθαματομένην κεφαλὴν τῆς ἐρωμένης του, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀποσπάσει
ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα, διότι τὸ φέρετρον ἦτο πολὺ κοντὸν καὶ δὲν ἐχώ-
ρει ὀλόκληρον τὸ σῶμα καὶ ἔπρεπε νὰ κοπῆ ὅλος ὁ λαιμός, διὰ νὰ τεθῇ
ἡ κεφαλὴ ἔπειτα εἰς τὸν τόπον τοῦ λαιμοῦ!

Ὁ Δὸν Ζουάν διοργανῶνει θρησκευτικὴν ἀδελφότητα· ὁ Ρανσέ ἰδρύ-
ει τὰγμα τῆς «Τρόπ». Καὶ οἱ δύο παραλίθονται εἰς τὸν ἀσκητικὸν βίον.
Πόσον θὰ ἠθέλα νὰ μελετήσω καὶ ἴω τὰ μάτια των, ὅταν τὰ κατοπτρίζο-
μενα ἐκεῖ πτώματα μετέβαλλον ἀπτόμως ὅλην τὴν τὴν ὑπόστασιν!

Τοῦλάχιστον ἰδοκίμασα τὴν ζωρὰν εὐχαρίστησιν τῆς φαντασίας νὰ
μελετήσω τὴν εἰκόνα πρῶτον, ἔπειτα τὸ γύφινον ἐκμαγείον τὸ ὁποῖον ἔ-
λαβαν ἀπὸ τὸν Δὸν Ζουάν, ἐπὶ τῆς νεκρικῆς του κλίνης. Νὰ ἐξετάσῃς νὰ
ἐγγίσῃς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις συνετέλεσε νὰ
μορφωθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς φιλοσοφικότερους θρόλους τῆς συγχρόνου ἑυαι-
σθησίας, εἶναι πολὺ δεικαστικόν. Ὁ Δὸν Ζουάν ὅπως καὶ ὁ Φάουστ εἶναι
ἀνεξάντλητοι πηγαὶ, ἀφρονότεραι μάλιστα ὅσον γρηάσκομεν. Τὸ λείψα-
νον τοῦτο ἀνθρώπου φιληδόμου — οἱ ἀλήθῃς θρησκολήστοι θὰ μὲ ἐννοή-
σουν — μὲ ἐπροξένησε σοβαροτέραν ἐντύπωσιν παρ' ὅσην τὰ ἱερὰ δειτᾶ,
ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι γεμάται αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἰσπανίας.

Ὅστις παρατηρεῖ τὸ πρόσωπον τοῦτο δὲν ἀμφιβαλλεῖ διὰ ὁ Δὸν Ζου-
άν ἦτο ψυχὴ ἀπλὴ ἄλλ' ἰσχυρὰ καὶ εἶχεν ἐσωτερικὴν ζωὴν πολὺ ρωμαλίαν
ὥστε κανέν ἐμπόδιον νὰ μὴ τὴν φέρῃ εἰς ἀμηχανίαν. Διὰ νὰ ἐκλήθῃ τὸν
κόσμον μὲ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν θρησκείαν δὲν κατέβαλε περισο-
τέραν προσπάθειαν παρ' ὅσην προηγουμένως διὰ νὰ τρομαξῇ τοὺς δειλοὺς
νὰ σκανδαλίξῃ τοὺς φρονίμους, νὰ ἀπελίξῃ τὰς ἐρωμίας του, γλήγορα
ἐγκαταλειπομένης ἔπειτα ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ ἔρωτος.

Ὁ Βαλδῆς Λεάλ εἰς μίαν ἀθθεντικὴν προσωπογραφίαν μᾶς τὸν πα-
ρουσιάζει ἀφοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἐγορεῶντα. Μὲ ὑψημένον τὸν δακτυ-
λον, καθισμένον ἐνώπιον θεολογικῶν βιβλίων ἐνικροῦει ἐπιχειρήματα
καὶ ἐξογεῖ πορίσματα μὲ ὑψοῦς σπριτωτικῶν μυστακοφόρου. Βέβαια εἶναι
ὠραῖος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλ' ἀπὸ τὸν θάνατον ἔλαβε περισσοτέ-
ραν εὐγένειαν παρ' ὅτι ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν του μεταστροφῆν. Ἦ ἄγω-
νία κατέστησε μεγαλοπρεπῆ τὰ χαρακτηριστικὰ του, τὰ ὁποῖα ἐνόσφ ἔζη
δὲν ἦσαν πολὺ εὐφυᾶ. Ἀποθηνήσκων κατέστη ἄξιος τοῦ θρόλου του. Ἀπὸ
Δὸν Μάγουελ ἐγένετο Δὸν Ζουάν. Αἴφνης ἐπὶ τῷ νεκρικοῦ του προ-
σώπου ἐνεφανίσθη τὸ πάθος ἐκεῖνο καὶ ἡ σοβαρότης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦτο
παντοτε γεμάτος, διότι καὶ ὅταν ἀκόμη παραδίεται εἰς τὰς διασκεδάσεις
μὴ τὸν θεωρεῖτε σὰν ἕνα φιλήδονον ἐπιπέλαιον, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπον,
ὁ ὁποῖος κατασκοτώνεται διὰ νὰ εὖρη τὴν εὐτυχίαν καὶ συνενώνει μὲ τὴν
μυαλίαν του νὰ μὴ τὴν εὐρίσκη, τὴν μικράν τὴν ὁποίαν διασπείρει εἰς
τὸν κόσμον.

Πόσον θὰ τοῦ ἐφάνη εὐκόλον νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην ὑπὲρ τῶν πτωχῶν
αὐτὸς ὁ ὁποῖος τόσα ἔτη ἐξῆιτι ὡς ἐλεημοσύνην τὸ νὰ γείνη εὐτυχής. Πό-
σον αἱ ἀπότομοι ἀρνήσεις τῶν πλουσίων, τοὺς ὁποῖους ἐνοχλοῦσε θὰ τοῦ
ἦσαν ἀδιάφοροι, ἐν συγκρίσει μὲ τὰ δάκρυα ἐκεῖνον, αἱ ὁποῖαι τίποτε δὲν
ἠγροῦντο εἰς τὸν ἀκαταγώνιστον αὐτὸν καὶ ἐν ταῦτοις δὲν ἠδύναντο νὰ
τοῦ δώσουν τὸν ὀβολὸν τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν τόσον ἀπλήστως ἐπιζη-
τοῦσεν. Φιλήθωνος ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐσφιξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τόσα νεο-
ρὰ σώματα τῶν καλυτέρων οἰκογενειῶν δὲν ἰκανοποιήθη παρ' ὅταν με-
τέφερε τὰ πτώματα τῶν κρεμισμένων.

Συνήθως εἰς τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς ἀποδίδουν μεγάλην σπουδαί-
τητα. Νὰ διασχῶμεθα τὰς ἡμέρας μᾶς ἐνασχολούμενοι μὲ τοῦτε ἢ ἐκεῖνο
δὲν εἶναι πολὺ χαρακτηριστικόν. Ἐκαστος περὶ ἀπὸ τὸν ἰδρὸμον, ὁ ὁ-
ποῖος διασχίζει τὸ χωρίον του ὁ ἕνας πηγαίνει εἰς τὸ μοναστήριον, ὁ ἄλ-
λος εἰς τοὺς στρατιῶνας, ὁ τρίτος εἰς τὰς βιβλιοθήκας καὶ ὁ τέ-
ταρτος τρέχει εἰς διωκτικὰ σπῆται. Μὴ κατατάσσετε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ
τὰς ἐξωτερικὰς αὐτῶν παραστάσεις. Παρατηρήσατε καλύτερα τὸν τρόπον
μὲ τὸν ὁποῖον συγκινοῦνται, πῶς λαμβάνουν τὰς ἀποφάσεις των, μελετή-
σατε τοὺς ἀποφασιστικοὺς τωγάμους τοὺς ὁποῖους αἰσθάνονται, ἕκαστος
εἰς τὸ μονοπάτι ποῦ ἀκολουθεῖ. Ὁ Ἅγιος Παῦλος ἐπὶ τῆς ἑδοῦ τῆς Τα-
μασκῦ, ὁ Λοιόλας, εἰς ἄλλην ἐποχὴν, μᾶς παρουσιάζουν ἀκριβῶς τὸ ἴδι-

ον φαινόμενον τῆς θελήσεως, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται καὶ εἰς τὸν Δὸν Ζουὸν Τενόριο. Αὐταὶ εἶναι αἱ ὁμοιότητες, ὅσαι ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀναγίαν, τὴν ὁποίαν εὐρίσκομεν μεταξὺ τῶν περιπτώσεων τοῦ Δὸν Ζουὸν καὶ τοῦ Ρανσέ. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη: τὸ τόσον σοβαρὸν αὐτὸ γύψινον πρόσωπον, ὅταν τὸ παρατήρουν εἰς τὸ «Caridad», αἰφνης μὲ ἔφευγεν εἰς τὴν μνήμην αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Πασχάλ. Ὁ Δὸν Ζουὸν αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὰς «Ἐπαρχιακὰς Ἐπιστολάς» ἄλλ' ὁ ὁποῖος μὲ πάθος κατέληγεν εἰς συμπεράσματα καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐβίβασε τὴν πίστιν του ἐπὶ τῆς φρικῆς τοῦ θανάτου καὶ ἐπὶ τῆς ἀπογοητεύσεώς του, δὲν μοῦ προξενεῖ ἔκκληξιν ἂν τὰ χαρακτηριστικὰ του ἐξευγενισμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν φαίνονται ὡσὸν νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πυρωμένου Πασχάλ. Ἀφοῦ ἀνάλογος ψυχικὴ ἀγωνία ἐπέβαλλε τὰς ἐσωτερικὰς τῶν κινήσεις δὲν εἶναι καθόλου ἐκκλητικὸν ἂν ὁμοίαι γραμμαὶ ἐμφανίζονται εἰς τὰ πρόσωπά των, τὰ ὁποῖα αἱ ἐξωτερικαὶ ἐπὶ τῆς δὲν μετεσχημάτιζον πλέον.

Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ ἀποτύπωμα τοῦ προσώπου τοῦ Δὸν Ζουὸν. Χυρόμενον εἰς ὄρειχαλκον θὰ ἐχρησίμευε ὡς ὄραϊον στήριγμα τῆς χειρὸς εἰς διάφορα ἐπιπλά. Ἄλλὰ τὸ τάγμα τῶν Καλογριῶν τὸ ἐγκατεστημένον εἰς τὸ «Καριδάδ» δὲν θέλει νὰ τὸ θωπεύουν ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι. Ἄστυα ἐκδίκησι! Αὐτὸς τὸν ὁποῖον αἱ μάλλον περιπαθεῖς γυναῖκες δὲν ἠδυνήθησαν παρὰ τὰ δάκρυά των νὰ τὸν συγκρατήσῃσι πλησίον του, σήμερον εἶναι ὁ αἰχμάλωτος ψυχρῶν παρθένων. Αὐταὶ ἐμποδίζουν νὰ ληφθοῦν ἀντίτυπα τοῦ Δὸν Ζουὸν.

ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΜΟΥ

Με μιὰν ἡμερὴν κινδάρη καὶ τὰ εἴκοσί μου χρόνια
γαληνὸ σκοπὸ θὰ παίξω στὴ θριαμβικὴ εὐτυχία μου.
Διὲς τὸν τέλειο λυτρωμὸ μου, σὲ λαμπρὴ πορφύρα αἰώνια
σὰν προφητικὰ φαντάζει μ' ἓνα γέλοιο δλόγυρά μου.
Τώρα ποῦ μπουμπουκία ἀνοίγουν κι ἄνοιξες μοσκοβολοῦνε,
θέλω τὸ σκοπὸ μου τώρα μ' ὁμορφιές καὶ νιάτα ἀκέρια,
γιατὶ ὁ λυτρωμὸς, χιρὰ μου στὰ μελλούμενα π' ἀνθοῦνε...
Πάλι στὶς εὐτυχίες μου πάλι, πάλι στὶς παλιές μου χώρες,
θ' ἀναφτοῦν γλυκὰ οἱ λαχτάρες σὲ δύο μάτια δίχως ταίρια
καὶ θ' ἀναστηθοῦνε πάλι οἱ ἀθάνατές μου οἱ ὄρες.
Ἡ ψυχὴ μου ὅπως γελᾷ καὶ κυκλᾷ με ἡσυχία,
μουσικὴ σὲ μιὰ ὁμορφάδα ὁ σκοπὸς μου θ' ἀνεβαίη.
Μαγεμένη μιὰ θὰ γένη, μιὰ πανέμορφη ἱστορία.
Νᾶσσουνάκι καὶ σὺ ν' ἀκούσης, δίπλα μ' ἔτσι, ἡ λατρεμένη
Ἀπρίλης 1917. ΒΑΣΗΣ

ΣΑΝ ΜΑΝΤΙΚΟ

Ἄπ' τὸν οὐρανὸ κάποια γιορτὴ βλέπω σιγὰ νὰ σμίγῃ
κ' ἡ Δέσποινα, μιὰ Παναγιά, διπλαϊσθῆσι μ' ἀνοίγει.
Ἄλλοι μου! Πότε θ' ἀρθοῦνε τὰ λιμπιστὰ βασιλεία;
Πέθαναν κάπου οἱ συμφορὲς κ' οἱ μεσονύχτιες ὄρες
κι ἀντίρρομά τους γελοανθοῦν οἱ κοσμοσώστες χώρες.
Δὲν λάμπουν σκότῃ πιά, Ἄδῃδες κλειστοὶ σὲ Στύγα ἀνήλια.
Καὶ τώρα θὰ γιορτάσουμε καινούργια, Παναγιά μου,
κάποια μεγάλη σου χαρὰ, κάποια γλυκεῖα χαρὰ μου
καὶ τοῦ φιλοῦ θὰ γεμιστῇ πλημύρα τὸ κροντήρι.
Γύρνα νὰ δοῦμε τὴν Αὐγὴ—ἔτσι μᾶς πρέπει—ἀσήμια
μαλάματα ἀνταλάχτηκαν στὴν πρωτινὴν ἀσκήμια
καὶ διὲς ὄραϊοι π' ἀρχίζουνε νὰ κυκλολάμπουν γύροι
Ὀκτώβρης 1918. ΒΑΣΗΣ

ΤΥΧΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΒΟΛΕΡΣ

ΕΠΑΙΤΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Πολλὰ ἐπαγγέλματα, τὰ περισσότερα σχεδὸν, ουστηματοποιούμενα βαθμηδὸν καὶ τελειοποιούμενα, καταντῶσι ν' ἀνάγονται σχεδὸν εἰς περιωπὴν ἐπιστημῶν. Ἐν ἑξ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ ἐν εὐρείᾳ κλίμακι ἐξασκούμενον καὶ λίαν προσοδοφόρον, ὡς φαίνεται, ἐπαγγέλημα τῆς....., ἐπαιτείας.

Κυρίως οἱ ἐπαίται διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας. Εἰς τὴν πρώτην ὑπάγονται τὰ δυστυχεῖ ἐκεῖνα πλάσματα, ἅτινα εἴτε ἐκ γενετῆς, εἴτε συνεπεῖα δυστυχῆματός τινος, εἴτε ἔνεκα καταδρομῆς τῶν περιστάσεων, ἀνίκανα ὄντα ἢ κατανησάντα νὰ κερδίωσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, εἶναι ἠναγκασμένα, εἶόντα ἀκοντα, νὰ ζῶσιν εἰς βάρους ἄλλων, ἐπικαλούμενα διαρκῶς τὴν εὐσπλαχνίαν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ πλησίον των. Δι' αὐτὰ ἡ ἐπαιτεία δὲν εἶναι ἐπαγγέλημα, εἶναι σκληρὰ ἀνάγκη, εἶναι τὸ μὴ χειρὸν δύο κακῶν προκειμένων. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἐπαιτοῦσι χάριν κέρδους, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης. Δὲν εἶναι ἐπαγγελματῆαι, εἶναι θύματα, εἶναι μάρτυρες.

Εἰς τὴν δευτέραν τάξιν ὑπάγονται οἱ ἑξ ἐπαγγέλματος ἐπαίται. Αὐτοὶ, κάθε ἄλλο εἶναι, παρὰ ἀνάπηροι, παρὰ δυστυχεῖς. Ἀνήκουσιν εἰς ἀμφοτέρω τὰ φύλα καὶ εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, κυρίως ἔμως εἰς τὴν παιδικήν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ τελειοποιήσαντες τὸ ζῆν ἀ ἀ τ ι καὶ ἀναγαγόντες αὐτὸ εἰς περιωπὴν ἐπιστήμης. Μὰ θὰ εἰπῆ κανεὶς, τί χωρεῖ ἐπιστήμη ἐδῶ μέσα; Πῶς ὄχι; Διὰ νὰ ἐξασκῆται τις ἐπιτυχῶς τὸ ἐν λόγῳ ἐπαγγέλημα, πρέπει πρὸ παντὸς νὰ εἶναι ψυχολόγος. Πρέπει δηλαδὴ νῆ ἔχη μελετῆση καλῶς τὸν ἀνθρώπινον χαρακτῆρα καὶ τὰς ἀνθρωπίνους διαθέσεις νὰ γνωρίζῃ δὲ προσέτι πῶς καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας οἱ ἄνθρωποι εἶναι γενναῖοι.

Μέχρι πρὸ τινος, ἐνόμιζον καὶ ἐγὼ ὅτι τὰ μόνα δι' ἓνα καλὸν ἐπαίτην ἀπαιτούμενα προσόντα εἶναι νὰ ἔχη γερὰ πόδια διὰ νὰ γυρίζῃ τοὺς μαχαλάδες, γερὰ χέρια διὰ νὰ κτυπᾷ τις πόρτες, γερὴ γλώσσα γιὰ νὰ συγχωρῇ τὰ πεθαμένα καὶ γερὰ...τεκεδένια μούτρα. Ἡπατόμην ὁμως οἰκτρῶς, καὶ ἐκ τῆς ἀπάτης μου ταύτης μὲ ἐξήγαγεν εὐτυχῶς εἰς ἐκ τῶν κυρίων τούτων, ὅστις μ ο ι ἔ κ α μ ε τ ῆ ν τ ι μ ῆ ν νὰ συζητήσῃ μαζύ μου ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος. Λέγω μοι ἔκαμε τὴν τιμὴν, διότι κανεὶς ἐπαγγελματίας, κανεὶς τεχνίτης, κανεὶς ἐπιστήμων δὲν κατεδέχεται νὰ συζητῇ περὶ ζητημάτων ἐπαγγελματικῶν, τεχνικῶν, ἢ ἐπιστημονικῶν μὲ ἀνθρώπους μὴ εἰδικοὺς καὶ ἀνεπιστήμονας.

Ἡ συζήτησις ἐγένετο ὑπὸ τὰς ἀκολούθους συνθήκας.

— Ἐκαθήμεν ἓνα ἑσπέρας, μετὰ τὸ δεῖπνον πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου μου ροφῶν ἡδονικῶς τὸ....ροβίθι μου καὶ κινίζων μακαρίως τὸ τσιγάρο μου, ὅτε κτυπᾷ ἡ πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι; φωνάζω.

— Ἐλεῆστε ἀφεντικὸ, νὰ συχωρεθοῦν....

— Δὲν ἔχω ψιλὰ, λέγω.

— Ὁ Θεὸς νὰ χαρίζῃ τὰ πιυδάκια σας.

— Δὲν ἔχω ψιλὰ ἀδελφέ! τράβα.

— Νὰ χαίρεσθε τὸ στέφανό σας.

Δὲν ἐβάσταξα. Κατέβηκα καὶ ἀνοίξα τὴν πόρτα.

— Βρὲ χριστιανέ μου εἶπον εἰς τὸν ἐπαιτοῦντα, γιατί χάνεις τὸν καιρὸν σου ἄδικα; Ἐδῶ σὲ ὅλη τὴν συνοικία μας εἶναι χ'λις σπία. Ἄν χάνεις ἔτσι τόση ὥρα στὸ ἓνα πότε θὰ προφθάσης νὰ πᾶς στὰ ἄλλα 999;

— Ἀπαῖσθε, κύριε, μοῦ λέγει. Ἀκριβῶς θὰ ἔχανα τὸν καιρὸν μου ἔαν, κτυπῶν τὴν κάθε πόρτα, ἐφευγα ἀμέσως μὲ τὸ πρῶτον, «Δὲν ἔχουμε ψιλὰ», ἢ «ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεῆσῃ» ὅπου θὰ ἦκουα.

Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἠγέρθη συζήτησις ἐξ ἧς ἔμαθον πολλὰ πράγματα ἅτινα συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

Ὡς πᾶσα Ἐπιστήμη καὶ τέχνη, καὶ ἡ Ἐπαιτεία διαιρεῖται εἰς διαφόρους σχολὰς. Ἐξ αὐτῶν αἱ κυριώτεραι εἶναι αἱ ἑξῆς τρεῖς:

Ἡ πρώτη, ἡ Βολισοινὴ ἢ Κραβαρινὴ λεγομένη σχολή, βασίζεται ἐπὶ τῆς θεωρίας τῆς διὰ ψευδῶν καὶ προσπεποιημένων ἀνα-

πηρεϊδὸν, πλαστὸν πληγῶν ἢ δικτυοαγωδῆσεως τοῦ σεισμοῦ τῆς Χίου, προσεικύνσεως τοῦ οἴκου καὶ εὐσπλαγχνίας τοῦ π ε λ ἄ τ ο υ. Εὐρίσκειται ὁμοῦ ἡ σχολὴ αὕτη ἐν τῇ περιόδῳ τῆς παρακμῆς αὐτῆς διότι ὁ κόσμος βαθμηδὸν ἐξύπνησε καὶ δὲν τ ρ ῶ γ ε ι χ ἄ π ι α.

Ἡ δευτέρα, ἡ Βαλουκρινὴ ἢ Φερικιοῖν ἡ λεγομένη σχολή, ἔχει ὡς δόγμα τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ πένθους τοῦ π ε λ ἄ τ ο υ ἢ μᾶλλον τοῦ πρὸς τὴν μνήμην φιλάτου νεκροῦ σεβασμοῦ αὐτοῦ.

Οἱ ὄπαδοι τῆς Σχολῆς ταύτης, ἔ ν ε δ ρ ε ὕ ο υ σ ι ν ἐν τοῖς Νεκροταφείοις.

Ἔχετε τὸ ἀτύχημα τοῦ νὰ παρευρίσκεσθε εἰς τὴν ταφὴν συγγενοῦς ἢ φίλου, ἢ ἀπλῶς μεταβαίνετε εἰς τὸ νεκροταφεῖον χάριν τρισυαίου. Μόλις ὁ ἱερεὺς τελειώσῃ τὸ «γαῖαν ἔχεις ἔλαφρὰν» ἀμέσως περικυκλοῦσθε ὑπὸ σμήνος ζητιάνων. — Δόσε ἀφεντικὸ καμιὰ δεκάρα, νὰ συγχωρηθῶν τὰ πεθαμένα σου», σὰς λέγουν ἐν χορῶ. Εἰς τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν ὅπου εὐρίσκεσθε, πᾶσα εὐχὴ ὑπὲρ τοῦ μεταστάντος φιλάτου ὄντος, ἔτω καὶ ἀπὸ ζητιάνικα χεῖλη προσφερομένη, σὰς φαίνεται εἰλικρινῆς, σὰς συγκινεῖ. Νομίζετε ὅτι ὅλοι οἱ γύρω σας, συμπάσχουν μαζύ σας! Καὶ γίνεσθε γενναιοδωρος. Ἐξ ἄλλου, ὅσον καὶ ἂν σὰς φαίνονται τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰλικρινεῖς αἱ εὐχαί των, σὰς περὶ καὶ ἡ ἐξῆς τρομερὰ ἰδέα. Ἐὰν δὲν τοὺς δώσω, ἀργε δὲν ὑπάρχει πιθανότης νὰ θυμώσουν διότι ἐκοπίασαν εἰς μιάτην καὶ νὰ θελήσουν νὰ ἀποζημιωθῶν διὰ τὰς δωρεὰν ἐκπεμφθείσας εὐχὰς των, μεταβάλλοντες αὐτὰς εἰς ὕβρεις πρὸς τὴν μνήμην τοῦ νεκροῦ; Καὶ οὕτως ἢ ἀλλῶς, εἴτε ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, εἴτε ἀπὸ φόβον, δίδετε, δίδετε πάντοτε.

Ἡ τρίτη Σχολή, ἡ νεοεπαιτικὴ λεγομένη, βασιζέται ἐπὶ ὅλως διόλου νεωτεριστικῶν ἀρχῶν. Δεδομένου ὄντος ὅτι ἡ εὐσπλαγχνία ἤρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ ἐκλίπῃ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ οὐδεὶς σχεδὸν φροντίζει περὶ χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ἐκτὸς ἐὰν αἱ πρῶται εἴναι κάτω τῶν 40 καὶ τὰ δευτέρα, θήλεια ἀπαραιτήτως τῶν 15 ἐτῶν, οἱ ὄπαδοι τῆς Σχολῆς ταύτης δὲν ἐκμεταλλεύονται οὔτε τὴν εὐσπλαγχνίαν, οὔτε τὸ πρὸς τοὺς νεκροὺς σέβας, οὔτε ἄλλην τιὰ ἀρετὴν τῶν ἀνθρώπων. Τὸ σύστημα τοῦτο, οἱ προοδευτικοὶ οὗτοι ἐπαγγελματίαι, τὸ θεωροῦσι πολὺ ἀναχρονιστικὸν καὶ συνάμα ἐξευτελιστικόν. Κατ' αὐτοὺς, ἀντὶ νὰ ἐκλιπαρῇ εἰς τὴν ἐλεημοσύνην ποιῶν ἔκκλησιν εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ π ε λ ἄ τ ο υ, δύναται νὰ τὴν ἀποσπᾷ, ἐκμεταλλευσόμενος τὰ ἐλαττώματά του. Τὸ ἰδικόν των σύστημα, βασιζέται ἐπὶ τῆς ἀκολούθου θεωρίας.

«Ὁ κόσμος δίδει τὴν δεκάρα του ὅταν βαρύνεται, καὶ δὲν τὴν δίδει ἐπίσης, ὅταν βαρύνεται». Ἐξηγοῦμαι. Ὁ κόσμος ἔλεει ὅταν β α ρ υ ἔ τ α ι νὰ αὐκῆ πλεον τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας του καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ ζητιάνου καὶ θέλῃ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ μιὰ ὥρα πρωτέρα, δὲν ἔλεει δὲ, ὅταν β α ρ υ ἔ τ α ι νὰ καταβῇ τὴν σκάλα καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Πρέπει λοιπὸν τὸ πρῶτον βάρημα τὸ ὑπὲρ τοῦ ἐπαίτου, νὰ ὑπερνηκῆ τὸ ἄλλο, τὸ δυσμενὲς δι' αὐτόν. Πρέπει δηλαδὴ νὰ ἐκνευρισθῇ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὁ ἀνθρώπος, ὥστε νὰ ξ ε β α ρ ε θ ῆ νὰ καταβῇ καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἡ τόση ἐπιμονὴ τῶν ἐπαϊτῶν εἰς κάθε σπιτί.

Ὁ κόσμος διατηρεῖ ἀκόμη δόσιν εὐσπλαγχνίας. Θέλει νὰ ἐλεήσῃ, ἀλλὰ βαρύνεται. Βαρύνεται, ὄχι μόνον νὰ καταβῇ τὴν σκάλα, ἀλλὰ καὶ νὰ βάλῃ τὸ χεῖρι στὴν τσέπη του ὅταν εἶναι στὸν δρόμον καὶ τῷ τείνῃ τις τὴν χεῖρα. Καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζουν οἱ ζητιάνοι ποῦ ξεύρουν καλὰ τὴν δουλειά τους. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ συναθροίζονται περὶ τῶν θυρίδων τῆς γαφύρας, τῶν ἀιμοπλοίων καὶ τῶν σιδηροδρόμων.

Χαλατε παραδες, πρὶν δὲ νὰ βάλετε τὰ ρέστα στὴν τσέπη σας, σὰς τείνουν τὴν χεῖρα. Καὶ σεις, ἐπειδὴ σὰς εἶναι εὐκολότερον νὰ βάλετε τὴν δεκάρα ἢ τὸ γράσι εἰς τὴν ἀνοικτὴν παλάμην τοῦ ἐπαίτου παρὰ εἰς τὸ πορτοφόλι σας, τὸν ἔλεεῖτε, ἔτσι ἀουναισθήτως καὶ ἀπὸ τεμπελιά. Ἐὰν ὁμοῦ δὲν πάρετε ρέστα ἀπὸ τὸ γαστρὸν, μὴ φοβεῖσθε. Κανεὶς δὲν σὰς πλησιάζει. Εἶναι χαμένος κόπος.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἐπαῖται τῶν guichets εἶναι οἱ ἀκοπώτερον καὶ ἐπιτυχέστερον τῶν ἄλλων ἐργαζόμενοι, εἶναι οἱ ἐ π ι σ τ η μ ο ν ι κ ῶ τ ε ρ ο ι τῶν ἐπαϊτῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ οἱ

φιλάνθρωποι. Διότι σὰς πέρουν τὴν δεκάραν χωρὶς νὰ σὰς κουράσουν, χωρὶς νὰ σὰς συχωρέσουν τὰ πεθαμένα, χωρὶς νὰ σὰς ἐκνευρίσουν. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι, οἱ ἀπαίσιοι σὰς ἀναγκάζουν ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἐλεημοσύνην ποῦ θὰ κάμετε, νὰ πηγαίνετε εἰς τὰ λουτρά τοῦ κ. Σιώτη ἢ νὰ συμβουλευέσθε τὸν κ. Ζηλανάκην διὰ νὰ θεραπεύετε τὰ ταλαίπωρα νεύρα σας. Ἰ Οκτώβριος 1918.

ΑΧΙΛ. Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

ΑΠ' ΤΙΣ "ΠΙΚΡΕΣ ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΕΣ,, ΜΟΥ

ΣΤΗ ΦΥΣΗ...

VIII

Ἄκου! Βαροῦν τὰ σήμαντρα καὶ τὰ καμπαναριά...
Τοῦ Μουεζίνῃ ἢ γλυκεῖα φωνὴ στοὺς μιναρέδες,
σὰν ἀρμονία ξεχύνεται βαθειὰ μέσ' τὴν καρδιά!
Πεθαίνει ἡ φύση! βάρφεται στοὺς κόκκινους λαλέδες!
Βάρω καὶ γὼ τὴ νύκτῃ μου στῆς λησμονιάς τὸ αἶμα
ὠμέ! Ραχοῦλες μου, βουνά, καὶ γέρικὴ μου ἰλιά,
πόδες φορῆς... ἄχ! ξεψυχῶ γιὰ ἓνα στεγνὸ σας βλέμμα!...
πᾶ' νὰ πεθάνω! Μὲ καλοῦν! Δὲν θὰ μὲ δῆτε πιά!

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ...

IX

— Ἡ ὁμορφιά σου πῶς τρανὴ καὶ ἀπ' τὴν τραλλὴ τῆς μάχης
τὴ δόξα τὴν ὀρθόστηθῃ, π' αὐγὲς καὶ μεσημέρια
ξαφνόμελα ὄνειρεύομαι, στὰ στήθεα σου σὰν λάχης
ἀντὶ καρδιάς νᾶναι πληγῆς, σὰν τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια!...
Μα! ὄχι! διψᾷ ὁ ζηλόφρονος ἐχθρὸς τὴν τιμημένην χώρα!
καὶ πικρὰ ἠχόλαλα μὲ κράζουν... θὰ σ' ἀφήσω...!!
Μ' ἀρματοσιᾶς τρικλοπηδῶ καὶ καρτεροῦ τὴν ὄρα
πλάι στῶν λαλέδων τὰ φιλιὰ, γιὰ σὲ νὰ ξεψυχήσω!...

ΔΗΜ. Ι. ΜΙΛΑΝΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἀντιπροσωπεύει τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν. Τὸν Αἰσχύλον θαυμάζομεν πάντες. Μὲ τὸν Αἰσχύλον εὐρισκόμεθα τρόπον τινὰ ἐπὶ πελωρίου δυσβάτου καὶ ἀποτόμου βράχου, μετὰ σκοτεινῶν καὶ ἀποκρύφων σπηλαίων, περιουρημένων ὑπὸ βουνοειδῶν κυμάτων, κυμάτων φοβερῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν. Καὶ ὁμοῦ ἡ φοβερὰ αὕτη ὄρειότης ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ κλίνομεν γόνυ ἀπέναντι τοῦ γίγαντος τούτου. Καὶ ἐν τούτοις τὸν Αἰσχύλον δὲν ἐνόησαν ἐντελῶς οἱ προϊστορικοὶ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἀγάλματά τινα τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου καὶ τοῦ Ροδίνου ἀντεγράφησαν κατὰ τὸ ἥμισυ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἢ διὰ τινος χρώματος.

Μὲ τὸν Σοφοκλῆ δὲν εὐρισκόμεθα πλέον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βράχου. Ὁ Σοφοκλῆς εἶναι αὕτη ἡ χιών, αὐτὰ τὰ κρύσταλλα τοῦ βράχου τούτου, οἱ καταρράκται τῆς κραιπίδος ταύτης καταρημιζόμενοι εἰς πλατὺν μέγαν καὶ μεγαλοπρεπῆ ποταμὸν μὲ ὠραίαν ἐπιβλητικὴν ροήν' εἰς χώραν ἔχουσαν ἰδιαιτέρον θέλητρον, ἐπειδὴ ἡ γῆ εἶναι λεπτόγειος καὶ ἀδενδρος. Ἡ χώρα αὕτη εἶναι ἡ Ἄττικη, ἡ περίβλεπτος, ἡ φιλόκαλος, ἡ ἐκλεκτὴ χώρα ἔνθα πανταχοῦ τιρετίζουσιν οἱ τέττιγες καὶ βομβοῦσιν αἱ μέλισσαι· πλήρης ἀρώματος εὐωδεστάτων ἀνθέων, τὰ ὅποια χρησιμεύουσι καὶ αὐτὰ διὰ νὰ παρασκευάσουν τὸ περίφημον μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ, τῆς δ' οὐσίας ὁ ἀῖον εἶναι καθαρώτατος καὶ τόσον διαυγῆς, ὥστε ὁ ἀναπνέων αὐτὸν ἀναγεννᾶται.

Ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ ζῆσας κατὰ τὴν με-

ναδικήν ἐκείνην χρονικήν περίοδον τῶν Μηδικῶν χρόνων περὶ τὰ τέλη τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους. Φαντασθῆτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο πολίτης τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἔζη ἐν μέσῳ τῶν ἀριστοτεργημάτων τῆς τέχνης, εὐτυχῆς ὡς πολίτης, εὐτυχῆς ὡς φιλόπατρις, εὐτυχῆς ὡς ἄνθρωπος δοκιμαζῶν παντὸς ὅτι ἄριστον παρῆγον τότε οἱ χρόνοι καὶ οἱ ἄνθρωποι. — Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Σοφοκλῆς.

Δὲν ἦταν μόνον πολίτης, ἀλλὰ συνέδεσε μετὰ τῆς εὐτυχίας ταύτης κατέτερον πολὺσπαισιότατον, τὸ νὰ ἦνε μέγας πολίτης, νὰ ἦνε ἡ τιμὴ τῆς πατρίδος του, νὰ τιμᾶται ὑπὸ τῆς εὐτυχίας καὶ τιμημένης πατρίδος, ἥτις προσήγαγε αὐτῷ μεγίστην εὐτυχίαν καὶ ἀπειροῦς τιμὰς, ἦτο πράγματι ἡ ἐνσάρκωσις αὐτῆς τῆς πατρίδος. Ὁ βίος τοῦ Σοφοκλέους εἶναι αὐτὸ τοῦτο ποίημα.

II

Ὁ Αἰσχύλος εἴλεε τὸ γένος ἐξ ἀρχαίας εὐγενούς οἰκογενείας, ὁ Σοφοκλῆς ὁμοίως ἦτο ἀπλοῦς Ἀθηναῖος ἐκ καλῆς τάξεως τῶν Ἀθηναίων. Ὁ πατήρ του δὲν κατήγετο μὲν ἐξ ἀρχαίας ἐπιφανούς οἰκογενείας, ἀλλ' ἦτο πλούσιος βιομηχανος, διηθύνης δὲ δύο ἐργαστήρια ἐντὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸ πρῶτον καταργάζοντο τὸν σίδηρον καὶ εἰς τὸ δεύτερον τὰ τῆς ξυλουργίας. Διὰ τῆς βιομηχανίας ταύτης ἀπέκτησε πλοῦτον πλοῦτον. Κατεῖχε εἰς τὰ περὶχωρα τῆς πόλεως οἰκίαν ἐξοχικὴν εἰς τὸν δῆμον τὸν Κολωνόν, τὸν ὁποῖον ὁ Σοφοκλῆς βραδύτερον ἀπεθανάτησε διὰ τῆς φρονιμῆς τριγωνδίας, «Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῷ». Τὸ πρῶτον Κολωνόν ἦτο ἐκτισμένον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Κηρισσοῦ, μικροῦ καὶ ὄψαιον ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Σωκράτης λούων τοῦ πόδας ἐξηγεῖ εἰς τινα τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τὴν καταγωγὴν τῶν τεττιγῶν. Εἰς τὴν ἐπαυλιν αὐτὴν ἐν τῇ ἐξοχικῇ ταύτῃ οἰκίᾳ ἐγεννήθη ὁ Σοφοκλῆς κατὰ τὸ 496 π. Χ. ἂν δὲν ἀπιτῶμαι. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Σόφιλως καὶ ἔδωκε δὲ εἰς αὐτὸν ἀριωτάτην ἐκλεκτὴν καὶ πλουσίαν ἀνατροφὴν, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ ποθήσῃ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους νέος, καὶ ἥτις συνίστατο εἰς τὰ ἑξῆς: Νὰ μελετᾷ καὶ νὰ σκέπτεται περὶ τῶν ποιητῶν νὰ ἀποστηθίσῃ τὸν Ὀμηρον σχεδὸν ὀλόκληρον, ὡς καὶ τὸν Ἡσίοδον, τοὺς γυναικῶν ποιητὰς δηλαδὴ τοὺς διδάσκοντας τὴν Σοφίαν, τοὺς λυρικοὺς ποιητὰς ἦτοι τοὺς διδάσκοντας τὴν μετὰ τῆς ἰσορίας φαντασίας ἐκφρασίαν τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων. Πλὴν δὲ τῶν μαθημάτων ταύτων ἐδιδάχθη τὴν ποίησιν. Ἐσπούδασε ἰδιαίτερος τὴν μουσικὴν. Ὁ Σοφοκλῆς δὲν ἦτο μόνον δραματικὸς ποιητὴς, ἦν ἐπίσης καὶ ἔρανος μουσικὸς καὶ συνθέτης. Αὐτὸς οὗτος συνέθετε τὰ μουσικὰ μέρη τῶν χορῶν αὐτοῦ, εἶχε καθηγητὴν Λάμπρον τινὰ καλὸν μουσικόν. Τὸ ὄνομα τοῦ Λάμπρου διέσωσαν οἱ σχολιασταί. ἔθεωρεῖτο δὲ ἐπάμιλλος τοῦ Πινδάρου, ὡς καὶ τὸν Πρατίνην, τῶν ὁποίων τὰ μουσικὰ ἔσματα διετηρήθησαν 50 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν δημῶδη ἐν Ἀθήναις.

Ὁ Σοφοκλῆς δὲν περιορίσθη μόνον εἰς ποίησιν καὶ μουσικὴν, ἀλλ' ἐσύχναζε καὶ εἰς τὰ γυμνάσια τῶν ἀγῶνων καὶ τὰς παλαίστρας ὅπου ὑπῆρξεν ἐπίσης θαυμαστὸς ἥδιαι τὰς φυσικὰς ἀσκήσεις, ὅπως ἦτον θαυμαστὸς ὡς πρωτότερος ποιητὴς ἐνῶ ἦτο ἀκόμη τόσο νέος.

Πάντα ταῦτα μᾶς ἀποδεικνύουν τὴν καλὴν ἀνατροφὴν τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες δὲν παραμύθουν ποτὲ τὴν ἀσκήσιν τοῦ σώματος. Οἱ Ἕλληνες ἀπεδείχθησαν οἱ δύνανται νὰ ἔχωσι νοῦν ἔξοχον καὶ καλλιεργημένον καὶ σῶμα μὲ δυνατοὺς μῦς καὶ κρέατα στερεὰ, δυνάμενα νὰ ἀντιέξωσι καὶ εἰς τὰ πλέον ἐπίμοχθα ἔργα τῶν ἀσκήσεων.

Ὁ Σοφοκλῆς εἶχεν ὄψαιότατον πρόσωπον, σῶμα ἰσχυρὸν, ἄριστον καὶ καλοκομωμένον. Πλειστάκις ἐνίκησεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ τὴν πάλην, καὶ τὴν πυγμαχίαν καὶ τὴν δισκοβολίαν καὶ ἅπαντας τέλος τοὺς ἀγῶνας, συμπεριλαμβανόμενον καὶ τοῦ παγκρατίου, ὅπερ συνίστατο ἐκ τῆς πάλης, τῆς πυγμαχίας, δρόμου, ἄλματος, καὶ τῆς δισκοβολίας. Χάρης εἰς αὐτὸ τὸ ἀπάνθισμα καὶ εἰς τὴν εὐκίνησιν τοῦ σώματός του ἐξελέγη εἰς ἡλικίαν 15—16 ἐτῶν κατὰ τὸ 480, ὅποτε οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανηγύριζον τὴν νίκην τῆς Σαλαμῖνος, ἀρχηγὸς τῶν ἐφήβων Ἀθηναίων, ὡς τέλειον ὑπόδειγμα τῆς Ἀθηναϊκῆς νεότητος. Ἐβάδιζεν ἐπὶ κεφαλῆς παίζων τὴν λύ-

ραν' τοιοῦτοτρόπως ἀνήγγειλε τὴν νίκην τῆς Σαλαμῖνος, νίκην θαυμασίαν, ἐκπληκτικὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐρονεύθη καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσχύλου, ἐγεννήθη δὲ καὶ ὁ Εὐριπίδης. Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔγινε τυχαίως, ἐκακοποιήθη καὶ συνεγράφη ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς ποιήσεως τὸν Ἀπόλλωνα, συνεργαζομένης καὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς θεᾶς τῆς φρονήσεως.

(ἀκολουθεῖ)

ΦΩΤΕΙΝΗ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐνόπιον πολυληθεστάτου ἀκροατηρίου καὶ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ὁ ἑλληνικὸς θίασος τῆς δος Ἀποστολίδου ἀνεβίβασε προχθὲς Δευτέρα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Βαριετὲ τὸ ὄψαιον ἔργον τοῦ ἀθανάτου Μολιέρου «Ὁ Ἀρχοντοχωριάτης». Ὁ κ. Σεργιάδης ὡς ἀρχοντοχωριάτης ἐφιλοτιμήθη νὰ φθάσῃ τὸν ρόλον του καὶ ἀληθῶς ἂν ἐξαιρεθῶν αἱ τυπικαὶ ἐπαναλήψεις μερικῶν κινήσεων του καὶ μετρισιθῆ ὁ πολὺ ἀπότομος τρῶπος τῆς ἐκτέλεσώς των, ποῦ δὲν ἀρκῶζει εἰς ἓνα ἥρῳα τοῦ Μολιέρου μὲ τὰ ὑπέροχα καὶ ἀριστοτεργηματικά του εὐφυολογήματα τὰς λεπτοτάτας σκέψεις καὶ τὸ θαυμασιὸν ἀβίαστον κομικὸν ποῦ προκαλεῖ ἄφθονον τὸν γέλωτα κατὰ τὰ λοιπὰ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐπαίξε πολὺ καλά. Ἡ κ. Σεργιάδου ὡς γυναῖκα ἐκστατικὴ ἀπὸ τὰς ἀνοησίας τοῦ συζύγου τῆς ἀρχοντοχωριάτη ὑπεδύθη τέλεια τὸν ρόλον τῆς.

Ἐν τῷ συνόλω τὸ ἔργον, δύσκολον ἄλλως τε, ἐπαίχθη πολὺ καλά. Θὰ ἐπεθυμῶμεν νὰ ἴωμεν αὐτὸ ἐπαναλαμβάνομενον, ὅποτε ἐλπίζομεν εἰς πληρεστέραν ἐπιτυχίαν.

OSCAR WILDE

ΔΟΡΙΑΝ ΓΚΡΕΗ

(Συνέχεια.)

Ὁ Δόριαν Γκρέη ἄκουε μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά, γεμίτα ἀπορία. Τὸ κλωνί τῆς πασχάλιας τοῦπεσε ὑπὸ τὰ χεῖρα ἀπάνω στοῦ χαλικοστρωμένο μονοπάτι. Μία διπλόπτερη μέλισσα πέταξε γύρω του μὲ σιγμὴ καὶ ἀρχισ νὰ σαοφαλιῶνῃ στὰ αἰγούλατα καὶ ἀστεροειδῆ ἄνθη.

Τὴν παρατηροῦσε μὲ τὸ ἀλλόκοτο ἐκείνο ἐνδιαφέρον ποῦ προσπαθοῦμε νὰ δεῖξομε γιὰ παραμικρὰ πράγματα, διὰν ζητήματα μεγάλης σπουδαιότητος μᾶς φοβίζομε, διὰν μᾶς ταράξει κάποια νέα συγκίνησις ποῦ δὲν μποροῦμε νὰ ἐκδηλώσομε ἢ διὰν καμιά σκέψις ποῦ μᾶς τρομάζει ἔξαφνα πολιορκεῖ τὸ μυαλό μας καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ παραδοθῶμε. Σὲ λίγο ἡ μέλισσα πέταξε μακρυνά.

Τὴν εἶδε νὰ χάνεται μέσα στοῦ κοκκιδιασμένο χουνὶ μᾶς περιπλοιάδος τῆς Τύρου· τὸ λουλοδὶ φάνηκε σὺν ἡ ἀνατρέχασε κ' ἐσάλεινε ἐλαφρᾶ.

Ἐξαφνα ὁ ζωγράφος φάνηκε στήν θύρα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τοὺς ἔκαμε νεῦμα νὰ πᾶνε μέσα. Σηκώθησαν μαζὺ καὶ τράβηξαν ἀργὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Οἱ προσωινόμενες πεταλοῦδες φτεροβύζιαν γύρω τους καὶ μὴ μίχλα ἀρχισ νὰ μελαϊδῆ στήν ἀπιδιὰ ποῦταν στήν ἀκρῆ τοῦ κήπου.

— Εἶσαι εὐχαριστήμενος ποῦ μὲ γνώρισες; ρώτησε σὲ λίγο ὁ λόγδος Χάρη κοιτάζοντάς τον.

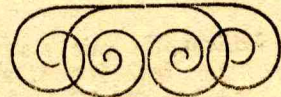
— Ναί, εἶμαι εὐχαριστήμενος γιὰ τὴν ὥρα. Ἀρὰ γε θάμαι εὐχαριστημένος γιὰ πάντα;

— Γιὰ πάντα! Αὐτὴ εἶναι μία τρομακτικὴ λέξις. Φρέτω εἶαν τὴν ἀκούω. Τὶς γυναῖκες δὲν ἀρέσει τόσο νὰ τὴν μεταχειρίζονται. Καταστρέφουν τὴν ρομαντικότητά σου κάθε τι μὲ τὴν προσπάθειά νὰ τὸ κάμουν νὰ διαρκῆσῃ γιὰ πάντα. Καὶ ἔπειτα εἶναι καὶ μὴ λέξις χωρὶς σημασία. Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ μᾶς αἰσθηματικῆς ἰδιοτροπίας καὶ ἐνὸς ἰσοβίου πάθους εἶναι ὅτι ἡ ἰδιοτροπία διαρκεῖ ὀλίγο περισσότερο.

Ἐνῶ ἐμπαιναν στοῦ ἐργαστήριον ὁ Δόριαν Γκρέη ἄγγιξε τὸ χεῖρ τοῦ συντρόφου του. Τότε καὶ ἡ φίλια μᾶς ἄς εἶναι μὴ αἰσθηματικὴ ἰδιοτροπία, ἐμφυθῆρισε, καὶ ἀμέσως κοκκίνησε γιὰ τὴν τόση τόλμη του. Ἐπειτα ἀνέβηκε στήν ἔδρα καὶ ξαναπῆρε τὴν πόζα του.

(ἀκολουθεῖ)

Μετ. Ν. ΚΑΛ.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΟΥ ΜΟΝΠΑΝΣΙΕ

Μυθιστορία εκ του Γαλλικού

(συνέχεια)

—Καί ποιος σὰς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀποστολὴν αὐτήν;
 Ἡ φωνὴ τοῦ Γασκῶνου ἀπέβη συγκεκινημένη καὶ σοβαρὰ.
 —Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του.

Ὁ Ἐρρίκος ἀνετρίχιασε.

—Ὁ ἀδελφός μου, ἀνέκραξε! Ἐγνώρισαι τὸν ἀδελφόν μου!

—Ἡσπάσθην τὴν βασιλικὴν χεῖρά του, Μεγαλειότατε.

—Δουλόν! Κύριε λέγει ὁ βασιλεὺς, ὁσισδῆποτε εἰσθε σὰς ἐπιτρέπω νὰ ἐκκληρώσῃτε τὴν ἀποστολὴν σας.

Ἐλθετε λοιπὸν εἰς τὸ μέγαρον. Σὰς περιμένω αὖριον, εἰς τὴν βασιλικὴν μου αἴθουσαν, πρὸ μεσημβρίας.

Ὁ Γασκῶνος ἔκαμψεν ἐκ νέου τὸ γόνυ.

— Αὖριον λοιπὸν! λέγει ὁ βασιλεὺς. Ἐλθετε Κριγιόν. Καὶ ὁ Ἐρρίκος ὁ Γ' ἐκάνεθεσε τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην, ἔχαιρέτησε τὸν πρὸ ὀλίγου ἀντίπαλόν του καὶ ἀπεμακρύνθη.

—Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, λέγει ὁ Κριγιόν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἰπῶ δύο λέξεις εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον,

Καὶ ἐπλησίασε τὸν Γασκῶνον.

—Διατὶ εὐρίσκεισθε ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Κριγιόν.

—Θέλω νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν.

—Σεις;

—Ἐγώ, λέγει ψυχρῶς ὁ Γασκῶνος.

—Ἄλλ' αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ ἐκτεθῆτε εἰς τὸ ἐγγχειρίδιον ὄλων τῶν δολοφόνων τῶν μισθοδοτουμένων ἀπὸ τοῦ Γκιζ.

— Ἄ! ἀγαπητὴ μου Κριγιόν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι τὸ ἔσθῆθός μου τὸ ὅποιον δὲν κατῴρωσε νὰ διαπεράσῃ τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς στόχος εἰς τὸ ἐγγχειρίδιον τῶν ἐκ Ἀπορραίνης, πριγκίπων; Ὅχι ποτέ! Δουλὸν καλὴ νύκτα ἀγαπητέμου Κριγιόν, ἕως αὖριον. Ἄπερχομαι νὰ κατακλιθῶ. Οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν καὶ ὁ Γασκῶνος ἀνῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, ἀφοῦ πλέον ἔκλεισε καὶ ἐξησφάλισε τὴν ἐξώθυραν.

Ὁ γέρον ἐκοιμάτο, ἐνῶ ἡ Βέρθα γονυπετῆς προσηύχeto. Ὅταν τὸν εἶδε νὰ εἰσέρχεται, ἔρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν μὲ ὑψωμένους τοὺς βραχίονας.

— Ἄ! μὲ ἐσώσατε, τοῦ εἶπε. Ἦταν τέσσαρες ἐναντίον σας, ἀλλὰ προσηθανόμην ὅτι θὰ ἐνικᾶτε.

— Ἀγαπητῆ μου δεσποινίς, ἐπίστευον ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ ἐγκατέλιπε ἀφοῦ μὲ ἐνεπιστεύθη τὴν ὑπερῶσπιν σας.

Γάτε ἐκάθισαν ὁ εἰς πλησίον τῷ ἄλλου, ἐκεῖνος νέος μὲ βλέμμα ὅτε τοῦ, μὲ χαμόγελο εἰρωνικό, μὲ καρδίαν λέοντος, ἐκεῖνη τρομαγμένο ὄπαλό περιστέρι, καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν ὅπως ἓνα ἐρωτευμένο ζευγάρι νέων εἰκοσι χρονῶν, ἐρυσθριῶντες καὶ αἰσθανόμενοι ὀλίγη ἱερά....

Αἱ ὥραι παρήρχοντο, καὶ αἱ πρῶται ἀναλαμπαὶ τῆς χαρᾶς διεδέχοντο τὴν νύκτα... Ἡ Βέρθα καὶ ὁ ὑπερασπιστῆς τῆς ἐλθρομόνησαν νὰ κοιμηθοῦν.

Τοῦ διηγῆθῃ τὴν ἀπλὴν καὶ ὀδυνηρὰν ἱστορίαν τῆς, ἱστορίαν μιᾶς ὀρφανῆς ἐμπεπιστευμένης εἰς χεῖρας ἐνὸς γέροντος ἐκατονταετοῦς καὶ συνεισῶς ἐξησθηνόμενου.

Καὶ οἱ δύο ἐδάκρυσαν διὰ τὰ δυστυχῆματα τῆς ἐποχῆς των, τὰς καταδιώξεις ἐναντίον τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τότε ὁ Γασκῶνος ὠμίλησε διὰ τὸν τόπον του, ὅπου ἦτο δυνατόν διὰ τοὺς διαμαρτυρομένους νὰ λατρεύουν ἐλευθέρως τὴν θρησκείαν των, διὰ τὴν ἀπλὴν καὶ εἰλικρινῆ ζωὴν τῶν Μπαρναί, διὰ τὰ πατριωρικὰ τῶν ἔθιμα, τὴν ἀφοσίωσιν των εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν βασιλέα. Μὲ εὐχαριστήσιν τῆς ἀφηγήθῃ τὰς λαϊκὰς ἀναμνήσεις τῆς καλῆς βασιλείας Ἰωάννας, ἡ ὁποία τὴν Κυριακὴν κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου ἐδίκασε κάτωθεν μιᾶς δρυὸς πρὸ τῆς θύρας τῶν ἀνακτόρων τοῦ Νεράη καὶ ἐν τέλει τῆς εἶπε:

— Ἀγαπητῆ μου δεσποινίς μὴ μένετε πλέον εἰς τὸ Μπλοῦ ὅπου ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἔρχεται συχνά, Ἐὰν θέλετε θὰ σὰς ὀδηγήσω ἀφοτέρους, σὲ καὶ τὸν πρῶτόν σου εἰς Ναβάραν. Ὁ κύριος Μαλλεβέν θὰ ἀποτελειώσῃ ἐκεῖ ἡσυχῶς τὰς ἡμέρας του καὶ διὰ σὲ θὰ εὐρωμεν ἓνα κἀλὸν καὶ γενναῖον ἱππότην ὡς σύζυγον.

Εἰς τοὺς λόγους ταύτους ἡ Βέρθα ἐρυθρίασε περισσότερο καὶ ὁ Γα-

σκῶνος ἔσκυψε καὶ τὴν ἐφίλησεν. Ἄλλὰ κατ' ἐκείνην ἀκόμη τὴν στιγμήν ἰσχυρὸς κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου.

— ὦ! Θεὲ μου! ἐπιθύρουν ἡ Βέρθα, ἐπανῆλθον πάλιν αὐτοὶ οἱ ἄθλι.

— Ὅχι ἀπήντησεν ὁ Γασκῶνος. Μὴ φοβεσθε τίποτε. Ἐτοιχέθητε τὴν ζώνην του καὶ κατῆλθε νὰ ἀνοίξῃ Ὁ ἐπισκέπτης ἦτο ὁ κ. Κριγιόν. Ὅπισθεν του ἐβαδίζον δύο ἔνοπλοι ἱππῶται φέροντες τὸ βασιλικὸν οἰκόσημον.

— Ἄ! ἱππῶτα, εἶπεν ὁ Γασκῶνος ἔκπληκτος, δὲν περιμένα νὰ σὰς ἰδῶ τόσοον ἐνωρίς.

— Ἐρχομαι νὰ ἐγκατασταθῶ ἐδῶ μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς κυρίους, συμπατριώτας μου καὶ συγγενεῖς μου καὶ οἱ τρεῖς μαζί θὰ φρουρήσωμεν κἀλῶς. Οἱ εὐνοσῶμενοι δὲν θὰ τολμήσουν πλέον νὰ ἔλθουν.

— Εὐχαριστῶ ἱππῶτα.

— Μήπως ἀρνεῖσθε; ἠρώτησεν ὁ Κριγιόν.

— Ὅχι, ἀποδέχομαι εὐχαρίστως. Καὶ πότε ἔρχεται ὁ δούξ τοῦ Γκιζ;

— Τὸν περιμένω τὴν πρωΐαν.

— Καὶ ἡ κυρία Μονπανσιέ;

— Νὰ μῆξω πῶς ἦλθε τὴν νύκτα ταύτην.

Ὁ Γασκῶνος συνέστησε εἰς τὴν Βέρθαν τὸν ἱππότην ὅστις κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον.

— Ἀγαπητῆ μου δεσποινίς, εἶπε, σὰς ἀρῆνω εἰς τὴν προστασίαν τοῦ κ. Κριγιόν. Ἀντιπροσωπεύει τὸ γενναϊότερον σπαθὶ τοῦ κόσμου.

Ὁ Κριγιόν ἔχαιρέτησε καὶ ἐπιθύρισε.

— Ποῦ πιθανόν, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἰδικόν σας.

— Ἠοῦ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ὁ Κριγιόν.

— Νὰ διατρέξω τὴν πόλιν καὶ ν' ἀναπνεύσω ὀλίγον.

Κατόπιν ἐδοκίμασε τὸ ξίφος του διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ τὸ ἀνασύρῃ εἰς τὴν πρῶτην ἀνάγκη.

VI

Ὁ Γασκῶνος ἐξῆλθε καὶ διηθύνθη πρὸς τὰς χαμηλὰς συνοικίας τῶν ὀχθῶν τοῦ Δεῖγερρος. Ἐδῶ ἔζων ἀνάμικτοι οἱ πλούσιοι, οἱ ἐπαγγελματῆαι οἱ χειρῶνακτες καὶ οἱ ἀλιεῖς. Μετ' ὀλίγον ἐστάθη εἰς τὴν ὁδὸν Τονελιέ.

— Γάρα ἄς ἀναζητήσω τὴν οἰκίαν, εἶπε. Ἐνα πάτωμα μόνον μὲ παρὰθυρα καγκλωπᾶ. Δουλὸν ἰδοῦ αὐτὰ, προσέθηκε καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ θύρα ἦτο κλειστή, τὰ παρὰθυρα ἐπίσης. Οὐδεμία κίνησις.

Ὁ Γασκῶνος ἐκύπησε τρίς καὶ ὄμως οὐδεὶς ἐξῆλθε διὰ νὰ ἀνοίξῃ. Ἀπὸ τὸ γειτονικὸν μόνον παρὰθυρον ἐπρόβαλεν ἡ κεφαλὴ μιᾶς γραιίας.

— Πῶσον ζητεῖτε κύριε;

— Καλὴ μου, εἶπε, εἶμαι ξένος εἰς τὸ Μπλοῦ καὶ ζητῶ ξενοδοχεῖον.

— Ἀπατάσθε κύριε, ἀπήντησεν ἡ γραιία, τὸ σπιτι αὐτὸ εἶναι κάποιου κυρίου Ἀρδουίνου, εἰσαγγελέως.

— Πιθανόν, ἀλλ' ἄς δοκιμάσω καὶ πάλιν. Ἐκύπησε τὴν φορὰν αὐτὴν μὲ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του ἰσχυρῶς. Ἐπὶ τὸς ἀμέσως ἠκούσθη φωνὴ ἔσωθεν.

— Ποῖος κτυπᾶ ἔτσι καὶ τί θέλει;

— Γασκῶνος καὶ Μπαρν, ἀπήντησεν ὁ ἐπισκέπτης.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἐνεφανίσθη νέος τις εἰκοσι ὁ ἔτεῶν περίπου ὅστις ἐκράτησε τὴν χεῖρα τοῦ Γασκῶνου καὶ τὴν ἡσυχάσθη εὐλαβῶς,

— Καλημέρα Ραούλ, εἶπεν ὁ Γασκῶνος.

— Καλημέρα Αὐθένταλ, εἶπεν ὁ νεανίας, τολμῶν νὰ εἰν ὀνομάσῃ Αὐθέντην.

— Ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον, εἶπεν ὁ Γασκῶνος, ἀφοῦ εἰσῆλθον ἀμφότεροι. Ἄλλ' ἐν πρώτοις μὴ μὲ ὀνομάξῃς Αὐθέντην.

— Πῶς πρέπει νὰ σὰς ὀνομάξω; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ, ὅστις ἔμεινε ὀρθιος πρὸ τοῦ Γασκῶνος.

— Ὀνόμασέ με κύριον Ζουρανσὸν ἀπλοῦστατα.

Ὁ Ραούλ ὅστις ἦτο ἄλλοτε ὑπῆρέτης τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Θ' καὶ εἶχε τόσα ἐπεισόδια εἰς τὴν ζωὴν του, ὑπεκλίθη.

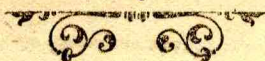
— Πολὺς καιρὸς τώρα ποῦ δὲν εἶδε αὐτὸν τὸν ἀγαπητὸν μου Ραούλ.

— Δυὸ χρόνια κατὰ τὰ ὁποῖα διέτρεξα τὸν δρόμον μου.

— Δηλαδὴ κατέκτησε τὴν καρδίαν τῆς δουκίσσης;

— Δὲν ξεῖρω, ἀπήντησεν ὁ Ραούλ, πιθανόν ὄμως.

(Ἀκολουθεῖ)

Τιμή έκαστου ἀριθμ. Γρ. 3.

Ἐγγραφοί: Ἐτήσιοι . . . Γρ. 120
 Ἑξάμηνοι . . . » 65
 Τρίμηνοι . . . » 35

Τιμαὶ συγκαταβατικαὶ διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν κοινωνικῶν ἢ ἄλλων ἀπευθυντέων εἰς τὰ γραφεῖα μας Γαλατᾶ, Γιουζέκ-Καλδιόρη, ἀρ. 3.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

— Δὲν ἔχω καιρὸν καὶ βιάζομαι νὰ πάγω στὸ σπίτι μου, εἰδεμὴ θὰ σὲ ρωτοῦσα τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ βλέπεις, ἠγόρασα ὅλας τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικά. Σάββατον εἶναι σήμερα καὶ δὲν εἶναι ὀλίγα - καὶ βιάζομαι νὰ πάγω νὰ τὰ διαβάσω.

— Καλᾶ, καὶ τὰ διαβάζεις ὅλα αὐτὰ κάπου 12-15;

— Δέκα ὀκτώ, παρακαλῶ, καὶ τὰ διαβάζω ὅλα. Δὲν ἵπρχει διασκεδαστικώτερον πρᾶγμα, ποῦ τὸ οὐσότηω. Εἶναι κάπως βαρῦ, διότι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐδλογημένοι γράφουν, γράφουν καὶ δὲν μᾶς ρωτοῦνε κἀν τὴν γνώμην μας. Ἀπλῶς λέγουν τὴν ἰδικὴν των καὶ ἐννοοῦσι νὰ τὴν ἐπιβάλλουν. Ἀρχίζω τὴν ἀνάγνωσιν ἀπὸ τὰς πρῶν ἐφημερίδας, διαβάζω ἔπειτα τὰς ἑσπερινάς, ἔπειτα τὰ φιλολογικὰ φύλλα καὶ ἔπειτα τὰ σατυρικὰ καὶ εὐθυμογραφικὰ. Καὶ μένω κατενθουσιασμένος τῷ διαβάσει τὰ ἴδια πράγματα κατὰ δέκα ὀκτὼ διαφόρους τρόπους καὶ ἐκφράσεις καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ὀλίγον.

— Δὲν εἶναι φορτικὸν ὁμως καὶ πολὺ ἐνοχλητικόν;

— Ἐνοχλητικόν; Ἴσως ἄλλὰ δὲν μοῦ λέγεις ἐοκέφθης ποτε νὰ εὔρης δέκα ὀκτὼ τρόπους γιὰ νὰ πῆς τὰ ἴδια πράγματα; Εἶναι εὐκολον νομίζεις τοῦτο; Ἔως τότε ἐγὼ γιὰ νὰ πῶ στήν πεθερά μου δεῖ... τὴν ἀγοπή, ἐν κατάρθωσα νὰ εὔρω παρὰ ἐπὶ τὰ μόνον τρόπους, ἕνα κάθε μέρα, ἐνθ' οἱ δημοσιογράφοι μας εὐρίσκουν σχεδὸν δέκα ὀκτὼ τρόπους κάθε μέρα γιὰ νὰ ποῦν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

— Μὰ δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τὶς διαβάζεις ὅλες τὶς ἐφημερίδες καὶ ὅλα τὰ περιοδικὰ νομίζω....

— Βέβαια δὲν εἶμαι, ἀλλὰ βλέπεις εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἂν ἐπὶ τέλους θὰ ποῦν καὶ κάτι διάφορο ἢ μίᾳ ἀπὸ τὴν ἄλλην. Τίποτε ὁμως! ὁμοιωθῶ ἐν οὐτοῖς οὐκ ἔστιν ἐκνοίασα. Ἐγὼ ἂν ἤμουν ἤξευρα ἐπὶ τέλους τί θὰ ἔγραφα καὶ τί θὰ ἔλεγα καὶ τὸ πρωτότυπον, καὶ νὰ μὴν ὁμοιάζῃ μὲ ἐκείνα ποῦ γράφουν οἱ ἄλλοι. Ἔχω ἐδῶ μέσα μου, κάτι ἰδέες ποῦ κἀνεις ὑπόμνη ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς δημοσιογράφους μας δὲν τὶς εἶχε καὶ μολοῦντι εἶμαι ἐρκετὰ μετρίων ἐν τοῦτοις τολμῶ νὰ κἀνηθῶ.

— Πῶς θὰ ἦσο δημοσιογράφος ἐκτακτος, ἀρ-

καὶ νὰ ξέτρης ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν; Εἶμαι βέβαιος.

— Μὴ ἀστειῖσαι τὸ λέγω σοβαρευόμενος...

— Σὲ πιστεύω· κάθε ρωμῶς νομίζει δι' εἶναι εἰς θέαν νὰ γίνῃ δημοσιογράφος καὶ διευθυντὴς ἐφημερίδος.

— Δὲν ξέρω γιὰ τοὺς ἄλλοις, ἐγὼ ὅμως ἔχω ὅλα τὰ στοιχεῖα...

— Ὅλοι τὰ ἔχουν, κάπως βέβαια διγνώτερο ἀπὸ σένα ἀλλὰ ποῖος ρωμῶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ διευθῶνῃ ἐφημερίδα, νὰ δρθογραφῇ νὰ ταράττῃ γῆν καὶ οὐρανὸν μὲ τὸν κἀλαμὸν του. Σὲ συμβουλεύω φίλε μου, νὰ μὴν ἀρχήσῃς νὰ ἐκδόσῃς...

— Μίαν ἐφημερίδα; ἀκριβῶς αὐτὸ σκέπτομαι καὶ δι' αὐτὸ βλέπεις προπαρασκευάζομαι. Ἀλλὰ ἀκόμα δὲν ἤρα τὸν τίτλον...

Δὲν ἔχεις ἀνάγκη. Ἐκδίδεις τὴν ἐφημερίδα σου χωρὶς τίτλον δημοσιεύεις τὰς σκέψεις σου, τὰς πρωτοτύπους καὶ θὰ εὔρης κοινὸν ποῦ θὰ σὲ διαβάσῃ.

— Αὐτὸ μὲ τὸ λέγουν ὅλοι. Θὰ φροντίσω νὰ πάρω προνόμια καὶ κοίταξες νὰ διῆς τί θὰ γράφω εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον μου. Εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ ἐμιλήσω περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Βίλωνος, ἔπειτα...

— Περὶ τῶν ἀρχῶν τῶν ἰδικῶν σου...

— Ἐπάνω-κάτω ἔπειτα περὶ....

— Τῶν ἀρχῶν τῶν ἄλλων

— Βέβαια ἔπειτα...

— Μὰ θὰ πῆγαυες στὸ σπίτι σου νὰ διαβάσῃς τὶς ἐφημερίδες ποῦ ἀγόρασες!

— Δὲν βαρύνει. Ὅλες τὰ ἴδια γράφουν καὶ νὰ μὴ τὶς διαβάσω τὸ ἴδιο κἀμνεῖ. Ἄλλως τε μήπως νομίζεις δι' τὶς διαβάζω ὅλες; Νά...

Κατάλαβα κατάλαβα Γιὰ νὰ διαβάσῃς τοῦλάχιστον μίᾳ, πρέπει νὰ βγάλῃς ἰδικὴν σου. Πήγαινε νὰ πάρῃς τὸ προτόμιον

ΑΝΙΑΝΔΡΟΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἀπὸ ὅλας τὰς τελευταίας ληφθεῖσας ἀποφάσεις εἰς διαφόρους συσκέψεις μίᾳ ὁμολογουμένως εἶναι ἡ θελατικωτέρα καὶ ἡ πρωτοτυποτέρα.

Εἰς ἕλα τὰ ἔθνη αἱ γυναῖκες ἤρχισαν ἤδη νὰ λαμβάνουν ἐνεργώτερον μέρος εἰς τὴν πολιτικὴν. Εἰς πολλὰ ἔθνη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν συντηρητικὴν Ἀγγλίαν ἔλαβον αἱ γυναῖκες τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου. Θὰ ἴδωμεν βουλευτίνας, ὑπουργίνας καὶ εἰς προσεχῆς μέλλον ἴσως καὶ πρωθυπουργίνας. Ὅσον διὰ βασιλίσσας, αὐτὰς εἶδος εἶδωμεν καὶ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἀνήκουν πλέον εἰς τὴν παλαιοντολογίαν, ἀπὸ τῆς Σεμιράμιδος μέχρι τῆς Ἐλισάβετ, τῆς Βικτωρίας καὶ τῆς Βιλελμίνης. Ἀλλὰ νὰ ἀγορεύῃ εἰς τὸ Κοινοβόλιον γυναῖκα διὰ ζητήματα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἀκόμη δὲν τὸ εἶδωμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ τὸ διοῦμε.

Ἡ πρότασις δὲ ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ὁμολογουμένως πρόδοον τὴν ὁποῖαν δὲν περιμένομεν εἶναι ὅτι πολλαὶ συμπατριώτισσάι μας τούρκισσαι ἀπεφάσισαν νὰ καταρτίσουν ἐπιτροπὴν διὰ νὰ περιέλθῃ τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ κράτους μας. Ὅμολογουμένως δὲ εἰς τὸ πρωτότυπον τοῦ πρῶτου ἐπιτροπῆς ἡ ἐπιτροπὴ θὰ προσελκύσῃ τὴν περιέργειαν τοῦλάχιστον ὄλων. Κἀνι τὸ μυστη-

ριώδες, τὸ ὅποσον μέχρι τοῦδε περιέβαλε τὴν ζωὴν τῶν συμπολιτιστῶν μας θὰ προσδώσῃ ἰδιαίτερον θέλημα εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, καὶ ἀπὸ τῆς περιεργείας τοῦ κοινού, ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων μέχρι τῆς ἐπιτυχίος ἢ ἀπόστασις ὁμολογουμένως δὲν εἶναι μεγάλη,

Τόσον μάλιστα εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, ὥστε εὐχαρίστως θὰ ἐδεχόμην νὰ συνοδεύσω τὴν ἐπιτροπὴν εἰς τὸ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν ταξιδιὸν τῆς, ἂν δὲν ἐθεώρουν ὅτι καταλληλότερον πρὸς τοῦτο θὰ ἦσαν λόγῳ τῆς ἡλικίας των τοῦλάχιστον οἱ κ.κ. Ἀ. Δραγάδης καὶ Μ. Γε'εῶν.

Μὲ τοιούτους μάλιστα ὁδηγοὺς καὶ συντρόφους ἡ ἐπιτυχία ἐξασφαλίζεται ἀσφαλῆστον καὶ δὲν πιστεύομεν εἰ δύο φίλοι μας νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πρόσκλησιν. Εἶναι τόσον ἱπποτικοὶ καὶ οἱ δύο!

A. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ὁ Πατήρ — Παῦλε παιδί μου εἶμαι θυμωμένος πολὺ μαζύ σου, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ὁ διδάσκαλος μοι ἔλεγεν διὰ τὸν Αἰμίλιον ὅτι εἶναι πολὺ ἔξυπνο παιδί καὶ θὰ περάσῃ καὶ τὸν πατέρα του ἐνφ' γὰρ σένα μοι εἶπε παστρικά ὅτι εἶσαι ἕνας βλάξ.

Ὁ μικρός — Καὶ ὁμως, πατέρα, ὁ διδάσκαλος μᾶς εἶπεν ὅτι εἶναι κληρονομικὰ αὐτὰ τὰ ζητήματα!

Ὁ διδάσκαλος. — Τώρα μορρεῖτε νὰ μὴ πῆτε διατὶ ὁ Θεὸς ἔξεδ' ὤξεν ἐκ τοῦ παραδείσου τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά;

Ἐνας μικρός. Ἐγὼ Κύριε!

— Δουπῶν;

— Διότι ἔφαγαν ἕνα μήλο χωρὶς νὰ λάβουν βεσικᾶν.

O KOKKINOMYTHS

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Σκιαδᾶν, Σμύρνην. — Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν θὰ δημοσιευθῶσι προσεχῶς.

Κον Πᾶξ ἐνταῦθα. — Τὸ ἀποσταλὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἐστίαν» καὶ ἄλλαχού. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἡ μετάφρασις ἔχει τὴν ἀξίαν τῆς θὰ δημοσιευθῇ Κρατοῦμεν εἰς τὴν διάθεσίν σας τὸν τόμον τοῦ Κόναν Δούλ καὶ περιμένωμεν κατὰ ἀπ' αὐτόν, πλὴν τοῦ πρώτου δημοσιευθέντος ἄλλαχού.

Κον Φώτ. Ἀποστ. — Δι' παραλλαγὰι καλαί, ἀλλὰ τὰ ἀποσταλῆντα φαίνονται ἀτελείωτα· θὰ τὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἴσως συμπληρωθοῦν ἐν τῷ μέλλοντι παρ' ἄλλων.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ

ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

O ΙΑΤΡΟΣ

A. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

Ἀναπληρωτὴς ἀρχιχειρουργὸς τῶν Ἐθνικῶν Νοσοκομείων.

ΤΡΙΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2-6 Μ.Μ.
 ΠΕΡΑΝ, ΟΔΟΣ ΙΜΑΜ ΑΡ. 18

ΤΥΠΟΙΣ ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ-ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ